

ADVENT SZEMLE

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVETELÉT VÁRÓKNAK 2026. AUGUSZTUS

Isten gondot visel

TARTALOM

2026. AUGUSZTUS

1 VEZÉRCIKK

Teodor Hutanu

Gondukat viseli Isten?

Ádám és Jób szemtől szemben egymással

3 JELENTÉSEK

ADRA

A Romániai ADRA 2025-ös mérlegjelentése:

27.325 támogatott személy

8 A ROMÁNIAI EGYHÁZ ÉLETÉBŐL

Speranta TV

Az adventista gáborok keresztsége

10 TEOLÓGIA

Florin Lăiu

Felmerülő kérdések az Első Szövetség

szövegében

17 CSALÁD

Marius Andrei

Szerelem az Éden után

Hogyan dolgozzuk fel a párkapcsolati csatlódásokat? (I)

20 MISSZIÓ

Adventist Mission

Isten gondot visel

22 LELKISÉG

Daniel Nițulescu

Három tanulság Gecsemánéból

26 TÁRSADALOM

Adventist Review

Negyven másodperc

28 IFJÚSÁG

Az Unió Ifjúsági Osztálya

Youth Alive: Egy hely, ahol a serdülőkorúak

biztonságban feltehetik a kérdéseiket

32 NEVELÉS

Judith Roblero

Az inspiráló tanítás – a Jézus által alkalmazott módszer

34 EGÉSZSÉG

Dr. Ana-Maria Zanfir

Minden feltett dolognál jobban őrizd meg a szívedet! (II)

38 A VILÁGSZÉLES ADVENTISTA EGYHÁZ ÉLETÉBŐL

ANN

Sri Lankán a Hetednap Adventista Egyház

mostantól hivatalos keresztény felekezeti

státusszal rendelkezik

41 GYERMEKEK OLDALA

Isabella Țăranu

Az Ótestamentum – A Biblia könyvei

2026. AUGUSZTUS. A Romániai Hetednap Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja.

Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Loránd; A magyar kiadás koordinátora Szász Ernő; Tanácsadók Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Ioan Feier, Claudiu Gășman, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Vlad Bogdan; Különleges munkatársak Valentin Filimon, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Fordító Bartha Sándor; Szerkesztő Zakariás Loránd; Tördelés Szőcs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszele), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107; E-mail adventszele@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Editura Viața și Sănătate, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 0020

ISSN 1842 - 3361

GONDUNKAT VISELI ISTEN?

Ádám és Jób szemtől szemben egymással

Abból az ígéretből indulunk ki, amit maga a Megváltó mondott: „Ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28:20). Mivel elérkeztünk már a „világ végezetéhez”, példátlan helyzetekkel kell szembeesnünk (Dán 12:1), és akaratlanul is megvizsgáljuk, hogy bekapcsoltuk-e a bizton-sági övet: vagyis, hogy gondot visel-e még rólunk Isten? Egymást váltogatják a fényes, bizonyosságokkal teli napok és a sötét, kételyeknek helyet adó időszakok. Má-té éppen ezért hangsúlyozza a „minden na-pon” kifejezést.

Ádám meg van győződve arról, hogy Isten a gondját viseli, hiszen az egész terem-tett világ ennek a kézzel fogható bizonyíté-ka. Aztán megjelenik a mindent elsöprő érv, a hozzáillő segítőtárs: Éva. Csakhogy egy napon Éva elé tárul a tiltott gyümölcs vára-zsa, és bár Ádám felfogja a helyzet súlyos-ságát, mégis a bizalomról hirtelen a kétely-re vált. Ádám úgy érzi, „nem tudja elviselni a tőle [Évától] való elválás gondolatát. Hi-ányzott az irgalmas és jóságos Teremtőjébe vetett hite” (Ellen G. White: *A megváltás tör-ténete*, 36. o.). Pedig az egész emberiségről gondoskodó Teremtő (1Móz 3:15) Éváról is gondot viselhetett volna, ha Ádám nem enged a bűnnek. Elképzelhető, hogy erre ő maga is ráébredt, miután kikerült az Éden-kertből.

A helyreállított Édenben Ádám és Éva találkozni fog Jóbbal és a feleségével. Va-jon miről fognak beszélgetni? Elképzelve az örökkévalóság e pillanatát, törekedjünk arra, hogy egyensúlyban legyen az életünk „minden napon”, főleg most, az idők vége-zetén, amikor olyan nyomorúság jön, ami-lyenre még nem volt példa. Jób könyve Jób szenvedéseiről szól, ám a következtetések következtetéseként bemutatja Isten jelle-mét és irántunk való gondoskodását.

Jób felesége Éva szerepében tűnik fel: „Erősen állasz-e még mindig a te feddhetet-lenségedben? Átkozd meg az Istent, és halj meg!” (Jób 2:9). Az öngyilkossági sugalla-tot (3Móz 24:16) a tudtán kívül Sátán sza-vai ihlették: „Avagy nem átkoz-e meg szem-től-szembe téged?” (Jób 1:11; 2:5). Az el-lenség ezt az utolsó fegyvert veti be, hogy megcáfolja Isten kijelentését Jóbbal kap-csolatosan.

De Jób nem bukik el. Nem úgy gondol-kozik, mint Ádám, hanem ezt mondja: „Úgy szólsz, mint szól egy a bolondok közül. Ha már a jót elvettük Istentől, a rosszat nem vennők-e el?” (Jób 2:10). Isten minden na-pon gondot visel rólunk. Jób felesége szá-mára túl nehezek, elviselhetetlenek lettek a napok: hisz ő az az édesanya, aki gyászolja tíz gyermeke – három lánya és hét fia – ha-lálát; és az a feleség, aki nem tudja elviselni

Jóbnak nincs szüksége magyarázatokra. Hite erős, és örül annak, hogy Isten mellette van. Többet kap az Úrtól egyszerű magyarázatnál: a jelenlétét kínálja fel. „Most pedig szemeimmel látlak téged.”

férje leírhatatlan szenvedését. Meggondolatlan javaslata az ördögtől ered. A kísértő a lelki és pszichikai összeomlás közepette környékezi meg őt. Isten azonban még ilyen helyzetben is gondot visel: Jób nem bántásként nevezi a feleségét „bolondnak”, hanem megpróbálja ráébreszteni ezzel a hit észszerűségére. Isten sem dorgálja meg őt (viszont megteszi a Jób barátaival), hanem a család helyreállításának részesévé teszi: újabb tíz gyermekkel és korábbi javai ketszeresével áldja meg (Jób 42:10). Nem csak Jób, hanem a felesége is végérvényesen meggyőződik arról, hogy Isten gondot visel.

Vajon Sátán miért hangoztatja ennyire vehemensen az álnokságot? *Fake news* (álhírek) által súlyosan szennyezett légkör vesz körül bennünket. Kezdetben álhírek jelentek meg Istennel kapcsolatosan (Jel 12:7). A valóság bármennyire is az ellenkezőjét igazolta, Sátán mégsem hagyott fel a propagandával, sőt álnokságaival épp a leg-hűségesebbeket célozta meg (Mt 24:24). Ahol Ádám elbukott, ott Jób győzött. A második Ádám, a Megváltó Jézus Krisztus által Éva és összes utódja előtt megnyílt a lehetőség ajtaja, hogy Isten oldalára álljon. Azok oldalára, akik hiszik, hogy Isten valóban gondot visel „minden napon!”

A Dániel próféta által előrevetített nyomorúságos napok olyasvalamit (is) tartalmaznak, ami Jób „receptjében” is benne volt. Az Isten és Sátán közt a mennyben zajló párbeszédéről (Jób 1:6-12; 2:1-6) sem Jób, sem a felesége, sem a barátai nem tudtak semmit. Itt egy tökéletesen előkészített vizsgáról van szó, amit Jób sikeresen abszol-

vált (Jób 2:10). Noha határtalanul szenved, és nem talál magyarázatot mindarra, ami vele történik, mégsem mond le arról a bizonyosságról, hogy az Atya a gondját viseli (Jób 19:25); de amikor mindennek vége, Isten még akkor sem mondja neki: „Most gyere, magyarázzam el, mi történt a mennyben!” Egy szó sem esik a Sátánnal folytatott beszélgetésről. Jóbnak nincs szüksége magyarázatokra. Hite erős, és örül annak, hogy Isten mellette van. Többet kap az Úrtól egyszerű magyarázatnál: a jelenlétét kínálja fel. Az Istennel való találkozás után Jób nem azt mondja: „Most már mindent értek!”, hanem kijelenti: „Most pedig szemeimmel látlak téged” (Jób 42:5).

„Ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”

„Az én barátom Jézusom:

Nem gond, mit hoz a holnap!

Ha Ő enyém, én az Ővé,

Igéje tanácsolhat.

Nincs alkalom, sem oly napom,

Hogy Ő magamra hagyna.

Úgy érzem, hogy már itt a menny,

Hisz hozzám hallszik hangja!”

(*Adventista énekeskönyv*, 90. sz.).

Isten kijelenti a mennyből, hogy Jób ártatlan (Jób 1:8), ezt azonban Sátán cáfolja (Jób 1:9), Jób viszont bebizonyítja, hogy Istennek van igaza (Jób 2:10). Jézus keresztségkor az Atya így nevezte Őt: „az Én szerelmes Fiam”; ezután következett a megkíséretés, a küldetés és a keresztre feszítés. Ezek az események végig igazolták Jézusnak az Atya által kihirdetett azonosságát. Amikor megkeresztelkedtünk, és Isten fiainak és leányainak nyilvánítottunk, élő és megcáfolhatatlan bizonyítékokká váltunk, akikre hivatkozhat Isten a Sátánnal vívott nagy küzdelemben. Urunk gondot visel rólunk, hogy mi győzhessünk. Egy napon pedig majd tanúi lehetünk Ádám és Éva, valamint Jób és a felesége találkozásának. Ámen!

TEODOR HUJÁNU, nyugdíjas lelkipásztor

A ROMÁNIAI ADRA 2025-ÖS MÉRLEGJELENTÉSE:

27.325 támogatott személy

*Az ADRA mindenütt jelen volt, ahol a legnagyobb szükség volt rá:
támogatta a reményteljes jövőben bízó gyermekeket, és segített
a természeti katasztrófák áldozatainak és a szenvedőknek.*

*Célunk úgy szolgálni az emberiséget,
hogy Isten akarata és terve szerint
élhessünk egymás mellett.*

ADRA.ro

2025

1

ISTEN

1

ÉV

37

HÁZ

98

PROJEKT

435

PARTNER

2.330

ÖNKÉNTES

10.752

SZPONZOR

27.325

KEDVEZMÉNYEZETT
SZEMÉLY

3.641.326

DOLLÁR

1990–2025

1

ISTEN

36

ÉV

467

HÁZ

1.565

PROJEKT

12.336

PARTNER

136.474

ÖNKÉNTES

52.759

SZPONZOR

1.954.684

KEDVEZMÉNYEZETT
SZEMÉLY

32.195.522

DOLLÁR

2026. június 4-én, a Romániai Heted-napi Adventista Egyház központi székházában került sor a Romániai ADRA közgyűlésére, amely alkalmából áttekintették a szervezet 2025-ös tevékenységét, valamint értékelték a 2025. december 31-ével zárult pénzügyi évet.

A találkozón elfogadták az ADRA 2025–2026-os projektjeit, valamint az ADCOM-stratégia elmúlt évre vonatkozó jelentését. Mindezek mellett szó esett a Romániai ADRA országos értekezletein résztvevő 117 különleges meghívott tevékenységről, a 2025-ös SMS jelentésről, a Marketing és Kommunikációs Osztály jelentéséről és kilátásairól, a 2025-ös pénzügyi jelentésről, az emberi erőforrásokkal kapcsolatos jelentésről, a NEMP – a Sürgősségi Esetek Országos Menedzsmentjének – terveiről, a pénzügyi támogatások lehívásával kapcsolatos jelentésről, az „Együtt az emberekért” elnevezésű projekt során megvalósított 30 kampánnyal kapcsolatos közleményről, a hét logisztikai igazgatóság adminisztrációjának és infrastruktúrájának fejlesztésével kapcsolatos pénzügyi és humanitárius standardokkal kapcsolatos beszámolóval, valamint a főleg 2025-ben és 2026-ban realizált projektekkal kapcsolatos raportról („ADRA-ház”; „Iskolába akarok menni!”, stb.)

Az elemzések nyomán beigazolódott, hogy a Romániai ADRA teljesítette a 2025-ös évre kitűzött céljait, sikeresen gyakorlatba ültetett 98 projektet, ebből négyet az országhatáron kívül: kettőt Afrikában, Malawiban és Namíbiában („Támogass egy afrikai gyermeket!”); egyet Ciszjordániában („Reménység Gázáért!”); és egyet Dél-kelet Ázsiában, Mianmarban („Reménység Mianmarért – 2025”).

Amint a szervezet neve is jelzi, a támogatások célja a fejlesztés, a helyreállítás és a segítségnyújtás. 2025-ben az ADRA elsősorban a természeti katasztrófák áldozataira összpontosított. A projektek során élelmet, ivóvizet, személyes tisztálkodási

cikkeket, ruházatot biztosítottak a természeti katasztrófák sújtotta övezetekben, valamint támogatták az érintett lakóházak újjáépítését. A Romániai ADRA ugyanakkor alapvető oktatási és egészségügyi projekteket is sikerrel valósított meg, küzdött a családon belüli erőszak ellen, valamint hátrányos helyzetben élő személyeken segített (összesen 27.325 személyen). A projektek gyakorlatba ültetése összhangban van a szervezet szándéknyilatkozatával:

Az ADRA odafigyel a nehéz helyzetbe került személyekre, és választ ad alapvető szükségleteikre. Öt fő működési területe igazolja tagjai jelenlétét ott, ahol szükség mutatkozik. Sajátos tevékenységei a következő alapvető területekre összpontosítanak: gazdasági fejlődés, alapfokú oktatás és alapegészségügyi ellátás, családon belüli erőszak elleni közdelem, természeti katasztrófák áldozatainak megsegítése, valamint hátrányos helyzetű társadalmi csoportok támogatása. A Romániai ADRA egy reményteli jövőt hirdet!

Az életkörülmények javítása és a helyi közösségek megerősítése volt az a két fő cél, amit a Romániai ADRA a 37 szociális ház meg- vagy újjáépítésével elért („Végre otthon!” [a veszélyeztetett helyzetben élő családok életkörülményeinek javítása]; „Újjáépíteni a reményt” [sürgősségi segítségnyújtás olyan családok számára, akiknek az otthona tűzvész áldozata lett]; „Remény a vizek felett” [a természeti katasztrófák sújtotta családok otthonainak újjáépítése]. Otthonépítési projektjei révén a Romániai ADRA különösen a nagycsaládosok támogatásában veszi ki a részét, otthonot biztosítva olyan nehéz körülmények között élőknek, akikben van munkára való hajlandóság.

A Romániai ADRA közgyűlésén elfogadták a 2025. december 31-i pénzügyi jelentést, amelyből a következő adatok derültek ki: bejövetelek: összesen 16.615.697,26 lej, költségek: összesen 16.278.549,02 lej. A fennmaradt 337.148,24 lej a külföldről

igényelt támogatásoknak köszönhető. Eből az összegből 100.000 lejt a sürgősségi esetekre fenntartott tartalékalapba utaltak át. A pénzügyi kimutatások a nonprofit jogi személyekre vonatkozó számviteli szabályzatok jóváhagyásáról szóló, utólagos módosításokkal és kiegészítésekkel ellátott, 2017. november 24-i 3.103-es számú rendeletnek megfelelően lettek összeállítva.

„Az ADRA igazgatótanácsának a 2025-ös pénzügyi évre vonatkozó mérlegkészítő értekezlete újabb alkalom volt az eddigi tevékenység pozitív eredményeinek megállapítására. Ez az esemény a számadatokon túl ismételten rávilágított a csapat tökéletes egységére és a tagok kiváló és hozzáértő munkájára. A mérleg rámutatott arra, hogy minden megvalósított projekt által az ADRA ott volt, ahol a legnagyobb szükség volt a segítségére: a reményteljesebb jövő érdekében támogatta a rászoruló gyermekeket, segítséget nyújtott a katasztrófa sújtotta személyeknek és a szenvedőknek. Az igazgatótanács tagjaként hála tölt el e pozitív mérleg láttán, amely igazolja a szakmaiság, a közös küldetés és az együttérzés ötvöződését, amely az empátiát a közösség érdekében végzett konkrét támogatásá változtatja” – nyilatkozta Georgel Pirlitu, a Romániai ADRA első alelnöke.

„A Romániai ADRA 2025-ös évre vonatkozó pénzügyi jelentése még egyszer hang-

súlyozza a szükségben levők érdekében végzett tevékenységek fontosságát. A hátrányos helyzetű személyekről történő gondoskodás, a veszélyeztetett kategóriákhoz tartozó gyermekekre való odafigyelés, valamint a visszaélések és válságok áldozatainak támogatása a Romániai ADRA küldetésének konkrét megnyilvánulása. Ezek az irányvonalak következetességet mutatnak az értékrendünk és a tetteink között, ami meglátszik a projektek kidolgozásában és a közösségen belüli megvalósításban is. Az ADRA csapata kimagaslik szakmaiságával, az anyagi források felelős és pontos adminisztrálásával, magas fokú hatékonyságával és átláthatóságával, melynek következtében minden felkínált hozzájárulás valós és tartós szociális változást eredményezhet. A pénzügyi jelentésben bemutatott eredmények igazolják, hogy a Romániai ADRA tevékenységének meghatározó elemei az odaadás, a hozzáértés és a szolgálatkész lelkület” – nyilatkozta Gelu Poenariu, a Romániai ADRA igazgatótanácsának tagja.

„A Romániai ADRA számára a 2025-ös év ismét megerősítette, hogy amikor a hit, az együttérzés és a szakmaiság összefog, az eredmények életet és egész közösségeket képesek megváltoztatni. Minden megvalósított projekt, minden humanitárius tevékenység és minden támogatott ember esetében arra törekedtünk, hogy reményt vi-

gyünk oda, ahol a legnagyobb szükség van rá. Minden eredmény mögött munkatársaink elkötelezettsége, önkénteseink szolgálata, partnereink bizalma és támogatóink nagylelkűsége áll. Hálával tekintünk vissza az elmúlt évre, ugyanakkor tudjuk, hogy mindezt csak Isten vezetésével és azok közös támogatásával valósíthattuk meg, akik hisznek az ADRA küldetésében. Ugyanezzel az elkötelezettséggel és felelősségtudattal szolgáljuk továbbra is az embereket, választ adva a hátrányos helyzetűek szükségleteire, és reményteljesebb jövőt kínálva számukra. Hiszszük, hogy Istennel és mindazokkal együtt, akik mellénk állnak ebben a szolgálatban, továbbra is a remény, a szolidaritás és a társadalmi változás eszközei lehetünk” – nyilatkozta Robert Georgescu, a Romániai ADRA igazgatója.

A Romániai ADRA 1990-től leginkább olyan fejlesztési projekteket támogat, ame-

lyek egy bizonyos terület teljes lakosságát érintik. Az „Igazság. Együttérzés. Szeretet” jelmondatot választó humanitárius szervezet örömet és reménységet visz az általa támogatott emberek életébe, miközben egy reményteljesebb jövőt hirdet, és kiáll az emberi értékek és méltóság megőrzése mellett. Akkreditált szociális szolgáltatóként a Nemzetközi ADRA hálózathoz tartozik, amely a Hetednapos Adventista Egyház világszéles humanitárius szervezete, egyben az egyik legkiterjedtebb hálózattal rendelkező nem kormányzati szervezet a világon. 118 országban van jelen, és saját működési filozófiája alapján az együttérzést gyakorlati megoldásokkal társítja, megszólítja a szükségben levőket, miközben nem tesz faji, etnikai, politikai vagy vallási különbséget emberek között, mivel *célja úgy szolgálni az emberiséget, hogy Isten akarata és terve szerint élhessünk egymás mellett.* ♡

Romániai ADRA

<https://adra.ro/stiri/bilant-de-an-2025-pentru-adra-romania-un-numar-de-27-325-de-persoane-asistate.html>

AZ ADVENTISTA GÁBOROK

keresztsége

Marosvásárhelyen 51 adventista gábor személy kötött szövetséget Istennel keresztség által. „A menny öröme” elnevezésű esemény a hónapokkal korábban kezdődött missziómunka záró momentuma volt. A keresztelendőket lelkipásztorok, helyi szolgálattevők és gyülekezeti tagok támogatták lelki felkészülésükben.

A Marosvásárhelyen megrendezett közös keresztséghez a John Jawaratnam evangélista által tartott evangelizációs sorozat vezetett.

A helyi „Mihai Eminescu” Művelődési Házban, február 7. és 14. közt tartott előadás-sorozaton 500–600 személy vett részt estéről estére, s közülük nagyon sokan fejezték ki szándékukat, hogy szeretnék követni Krisztust.

Az evangelizációs kampány végén John Jawaratnam evangélista a helyi lekipásztorokkal és szolgálattelévőkkel karöltve pásztori látogatásokat tett a környékbeli közösségekben. A találkozók során lehetősége nyílt elbeszélgetni azokkal, akik szerettek volna megkeresztelkedni.

Következő lépésként a Dél-erdélyi Egyházterület bizottsága listát készített az érdeklődőkről a későbbi közös keresztség megszervezése érdekében. Március 7. és május 16. között a jelentkezők intenzív lelki felkészítón vettek részt, majd a helybéli gyülekezetben a kikérdezésükre is sor került. E tanítványsági és beilleszkedési folyamat során a lekipásztorok és a gyülekezeti tagok támogatásában részesültek, hogy valóban tudatos, a Szentírás tanításain alapuló döntést hozhassanak meg.

A legfontosabb eseményre május 30-án került sor, amikor is 51 személy keresztség

által nyilvánosan megvallotta hitét Jézus Krisztusban. Az eseményt érzelmdús, hálátelt és örömteli hangulat övezte, hiszen beigazolódott, hogy Isten továbbra és képes életeteket megváltoztatni és embereket vonzani az Ő családjába.

„A menny öröme” az isteni és az emberi összefogásáról tett bizonyosságot, amely februárban kezdődött John Jawaratnam evangélista előadás-sorozatával, valamint a Dél-erdélyi Egyházterülethez tartozó lekipásztorok, helyi szolgálattelévők és gyülekezeti tagok hozzájárulásával. Az 51 megkeresztelt személy a hit, a remény és a változás megannyi története.

A családok, a gyülekezetek és a szolgálattelévők számára a Marosvásárhelyen megrendezett közös keresztség a hála és az öröm alkalmá volt. Az esemény rámutatott arra, hogy Isten továbbra is dolgozik az emberek szívében, és képes megváltoztatni az életüket. ▀

A cikk a Speranța TV beszámolója nyomán született

FELMERÜLŐ KÉRDÉSEK

az Első Szövetség szövegében

Bevezetés

A sorozat előző cikkében röviden bemutattam az ihletés teológiájának kérdését Calvin Stowe és E. G. White nézeteinek fényében, majd kitértem E. G. White-nak a Biblia régi kézírataiban megjelenő szövegbeli problémákra vonatkozó kijelentéseire, illetve röviden vázoltam az Ószövetség ókori változatait – mind a héber kéziratokat, mind az ókorban görög, latin, zsidóarám és szír (keresztény arám) nyelven készült rendkívül fontos fordításokat.

Az összes említett változat, a Maszoréta Szöveggel (a továbbiakban MSz) együtt, egy olyan héber szöveg létezéséről tanúskodik, amit Ezsdrás, a nagy tudós és pap hagyott ránk (Kr. e. 5. század). Ezsdrás „felgyűverezte” a hazatért lévitákat a megőrzött, száműzetés előtti és alatti korból fennmaradt Szentírások másolataival.¹

Ezt követően bejelentettem, hogy beszélni fogunk az Első Szövetség különböző kézíratai és változatai közti eltérésekről.² Az Első Szövetség legrégebbi és legfontosabb fordítása az ókori görög változat, amit gyakran Septuagintának neveznek („Hetven”/LXX, a továbbiakban LXX) annak a legendának az alapján, miszerint a szöveget 70 zsidó fordító készítette. Az összes többi változat a Maszoréta Szövegre és a Septuagintára alapo-

Habár a görög szöveg héberből készült fordítás, számos eltérés érhető tetten benne a hagyományos (maszoréta) héber szöveghez képest. Ezeknek az eltéréseknek két fő magyarázatuk van:

1. A görög szöveg különböző héber kéziratok fordítása (amit a Holt-tengeri leletek igazolnak).
2. Mint minden fordítás esetében, az eredményt olyan, a fordítótól függő tényezők is befolyásolták, mint például:
 - a. a szó szerinti vagy a szabadabb fordításra való hajlam;
 - b. az értelmező fordítás szándéka;
 - c. az ókori héber nyelv hiányos ismerete (a hellén kori hébert beszélők már nem feltétlenül értették a Mózes és a próféták korában használtos kifejezéseket).

1Mózes 5. fejezetének kronológiája

Az örökölt héber szöveg és a görög fordítás – amely a ránk maradt héber kéziratoktól eltérő héber szöveg-hagyományt tükröz – közötti legjelentősebb eltérés a Mózes első könyvének 5. és 11. fejezetében található genealógiák kronológiájában mutatkozik meg.

A Teremtés könyve 5. fejezetében az egyes ősatyák életkora első fiúgyermekük születésekor a görög változatban általában 100 évvel magasabbnak van feltüntetve: Ádám (MSz: 130 év; LXX: 230 év), Sét (105/205), Énós (90/190), Kénán (70/170), Mahalálél (65/165), Járed (162/162), Énokh (65/165), Methuséláh (187/167), Lámekh (182/188), Noé (500/500). Kivételt képeznek Methuséláh és Lámekh, akiknek az apasági életkoruk alacsonyabb, hogy ne „élhessenek” tovább az özönvíz után.

Az élethossz tekintetében azonban a két változat minden egyes pátriárka esetében megegyezik. Séth például mindkét ókori verzió szerint 912 évet élt. Az első fiú születésétől a haláláig tartó élethossz azonban az MSz szerint 807 év, az LXX szerint pedig 707.

Az ókori zsidó történetíró, Joséf ben Matityahu – akit inkább a latin nevén ismerünk (Josephus Titus Flavius), és János apostol fiatalabb kortársa volt – az özönvíz előtti pátriárkák életkorát az első fiúgyermekük születésekor az LXX-hez hasonlóan adja meg, két kivétellel: Methuséláh és Lámekh esetében, akiknél az MSz-ben szereplő változatokat erősíti meg (187, illetve 182).

Néhány eltérés a héber nyelvű Szamariánus Szövegben (a továbbiakban SzSz) is fellelhető. Az SzSz-ben a legtöbb özönvíz előtti pátriárka ugyanabban a korban nemzi első fiát, mint amit az MSz is említ, három esetben azonban a nemzés korát az MSz-ben szereplőnél alacsonyabbnak jelöli meg: Járed (62), Methuséláh (67) és Lámekh (53).

Ebben az SzSz-ben is szereplő három esetben a pátriárkáknak az első fiuk születésétől a halálukig terjedő életideje eltérő: Járed 785 évet élt még, Methuséláh 653-at, Lámekh pedig 600-at. E három pátriárka életének hossza az SzSz szerint a következő volt: Járed 962 év; Methuséláh 720; Lámekh 653. Ezek az adatok összhangban vannak egymással, de eltérnek azoktól az adatoktól, amelyeket az MSz, illetve az LXX közöl.

Ezek a különbségek felvetik a kérdést: melyik a pontos változat a három közül? A különbségek valószínűleg a görög-római korból származnak, és nem magyarázhatók egyszerű másolási hibákkal. Nyilvánvaló, hogy legalább két változata volt a héber szövegnek, ami azt bizonyítja, hogy valószínűleg kronológiai célokból, valamint egy korábbi módosítás kijavítása érdekében történtek a módosítások. A zsidók egysegítették ezen változatok egyikét (MSz), de senki sem tudja, hogy eredetileg hogy nézett ki a szöveg.

A szöveg szándékos megváltoztatását bizonyítja, hogy az LXX-ben Methuséláh és Lámekh még 14, illetve 5 évet élt az özönvíz után, noha minden változat azt állítja, hogy egyedül Noé és családja maradt életben. A problémát észlelve a görög szöveg korrektorai úgy módosították az adatokat, hogy mindkét pátriárka az özönvíz évében haljon meg, ahogyan az egyes LXX-kéziratokban is szerepel. Hasonlóképpen az a tény is a számok szándékos módosításának a jele, hogy az MSz szerint Methuséláh az özönvíz évében hal meg, míg az SzSz szerint Járed az, aki az özönvíz évében veszti életét.

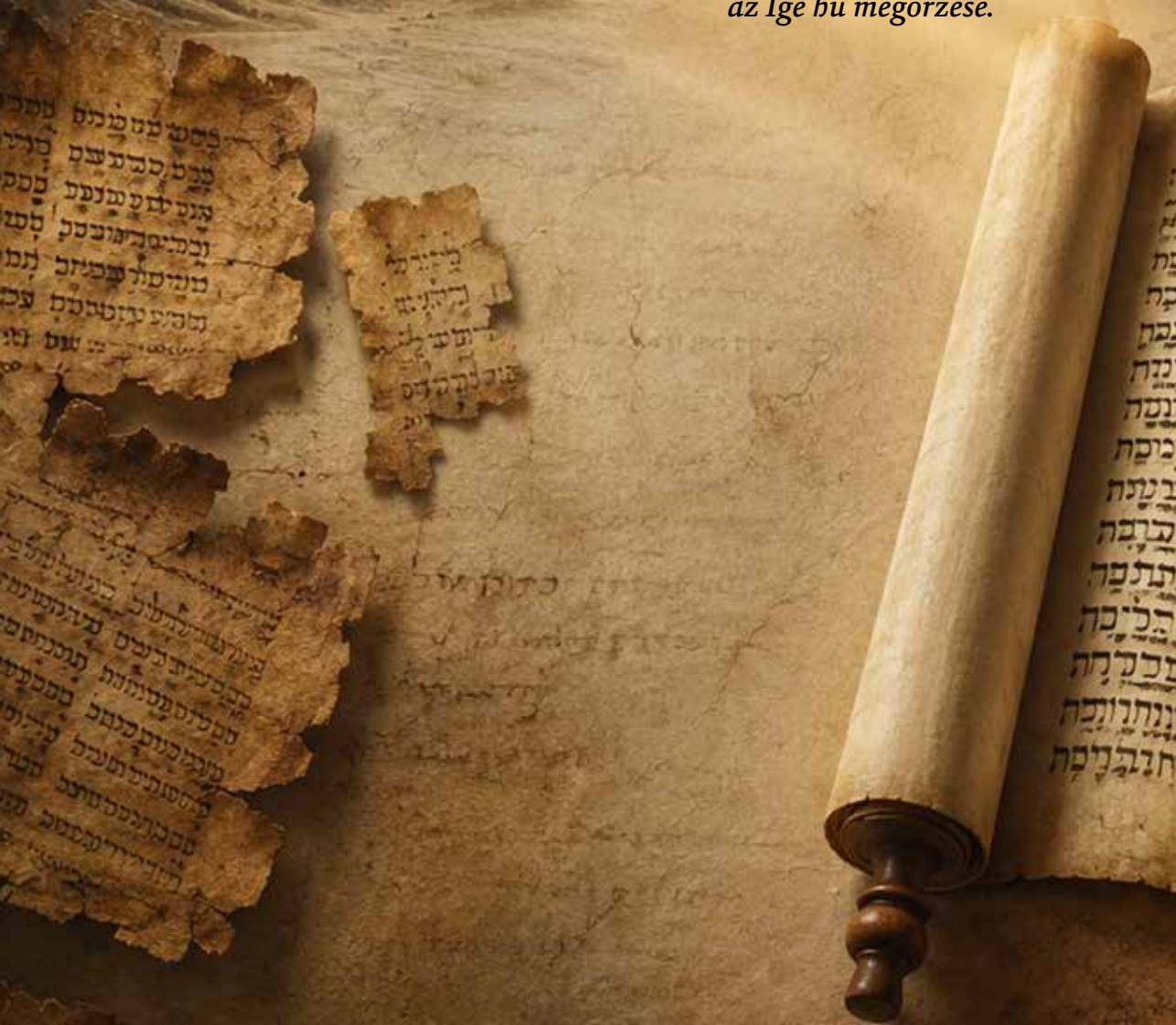
A Biblia ismerői nem jutottak konszenzusra abban a tekintetben, hogy melyik változat áll a legközelebb az eredetihez. A legvalószínűbb az, hogy mindhárom verzió egy rég eltűnt, archaikus szövegből származik, amelyet később módosítottak. Ezért is figyelmeztetnek a bibliakutatók arra, hogy nem állapíthatunk meg pontos időrendet a Teremtéstől napjainkig eltelt időre vonatkozóan. A patriarchális kronológia valamennyi számítása sem segít e tekintetben.

A számadatok bizonytalansága ellenére azonban megállapíthatjuk, hogy a három hagyományos szövegváltozat közös vonása az özönvíz előtti emberek rendkívüli életerejére és hosszú életére. Az 1Mózes 5. fejezetében szereplő adatok arra utalnak, hogy ezek az emberek szokatlanul kesei korban érték el a szaporodási érettséget. A biológiában összefüggés van a hosszú élettartam, a szervezet fejlődési üteme és a szaporodási kor között. Ha ezt a logikát az özönvíz előtti emberekre alkalmazzuk, testi növekedésük időszaka jóval hosszabb lehetett. Így tehát, a modern emberrel ellentétben – akinél a növekedés körülbelül 20–21 éves koráig tart –, egy őskori ember

Ezsdrás „felfegyverezte” a hazatért lévitákat a megőrzött, száműzetés előtti és alatti korból fennmaradt Szentírások másolataival.

Különböző szövegek. Ugyanaz az üzenet.

*Minden kézirat mögött
ugyanaz a törekvés húzódik meg:
az Ige hű megőrzése.*

sokkal később – talán száz éves korára – érhetett el a fizikai érettséget.

1Mózes 11:10–32 szakaszának kronológiája

A Mózes első könyve 11. fejezetében megjelenő, pátriárkákat felsorakoztató táblázat tíz nevet tartalmaz, akárcsak a 10. fejezetben szereplő genealógia. A kerek számok iránti preferencia és a vázlatos felsorolás arra utal, hogy a szerző nem teljes listát kíván feltárni, hanem csupán annyi nevet szándékszik megemlíteni, amennyit az olvasó gyakorlati célból megjegyezhet. Hasonlóképpen Máté is három, egyenként 14 generációból álló korszakra osztja fel Jézus nemzetségtáblázatát, számos nemzedéket kihagyva ily módon. Ezsdrás is csupán 17 felmenőt sorol fel Áronig (Ezsd 7:1–5), noha a valóságban közel 40 nemzedéknek kellett lennie. 1Kronikák 6. fejezetében a számúzetésig felsorolt 23 papi nemzedék sem fedi le a teljes időszakot.

A 11. fejezetben szereplő kronológiai kérdés természete hasonlít az 5. fejezetben feltüntetett problematika természetéhez. Vessünk egy pillantást az MSz és az LXX közötti összehasonlításra az apa életkorát illetően első fia születésének időpontjában: Sém (100/100), Arpaksád (35/135)³, Séláh (30/130), Éber (34/134), Péleg (30/130), Réu (32/132), Sérug (30/130), Nákhor (79), Tharé (70/70), Ábrahám (2166 i. e.).

A genealógiai adatok szerint az özönvíztől Ábrám születéséig mindössze 292 év telt el, így az özönvíz időpontja i. e. 2458-ra esne. Ez azonban rendkívül rövid idő a világ népeinek és azoknak a nagy civilizációknak a kialakulásához, amelyek Ábrahám korában már ismertek voltak, sőt, a Biblia

Az MSz-változat szerint Sém pátriárkának túl kellett élnie az őt követő 10 nemzedéket, és körülbelül 35 évvel Ábrahám halála után kellett volna meghalnia!

is említést tesz róluk (Sumer, Elám, Szíria, Kánaán, Egyiptom stb.). Ezzel szemben az LXX számaiból 942 év következtethető ki az özönvíztől Ábrám születéséig, ennek alapján a dilúvium időpontja i. e. 3108-ra tehető. A történészek szerint azonban a nagy keleti civilizációk kezdete ennél is korábbra (i. e. 4000–5000) nyúlik vissza. Az özönvíz utáni civilizáció korát ezért igen nehéz meghatározni akár a bibliai szöveg – hiszen kérdés, hogy melyik változatot tekintjük irányadónak –, akár a történeti kronológia alapján, amely a kezdeteket egyre korábbra, egészen az őskorig tolja vissza.

Egy másik módszer az MSz-ben szereplő számadatok pontosságának értékelésére a „föld felosztásának” ideje, vagyis a különböző nyelveket beszélő törzsek jelentős szétszóródása a Babelnél történt esemény⁴ után, Péleg születésének idején, azaz mindössze 101 évvel az özönvíz után. Vajon elegendő volt ez az idő ennyi ember megszületéséhez? Kétségtávol, egy város felépítéséhez, majd az 1Mózes 10. fejezetében említett nagymértékű szétváláshoz több időre volt szükség. Az LXX 401 évet számol Péleg születéséig, ami észszerűbb szám, de nem tudjuk, hogy az LXX-ben szereplő számok helyesek-e.

Érdekes megfontolnunk még két érdekes részletet. Az MSz szerint az özönvíz utáni pátriárkák életideje hirtelen három lépcsőben csökkent. Sém összesen 600 évet él; a következő három leszármazottja 430 és 464 év közötti időt; az utánuk következő három már csak legfeljebb 239 évet, az utolsó három pedig már mindössze maximum 175 esztendő. Nehéz ezt az aspektust értékelni, de ezekből a számításokból az következik, hogy Sém pátriárka túlélt az őt követő 10 nemzedéket, és körülbelül 35 évvel Ábrahám halála után halt meg! De ha ez valóban így van, felmerül a kérdés: miért nem játszik Sém semmilyen szerepet Tharé és Ábrahám történetében?⁵

Nyilvánvaló, hogy az 1Mózes 11. fejezetében szereplő genealógiai adatok prob-

A genealógia vázlatos, és nyilván szelektív; az említett nevek azonban hitelesek: mindegyik sémi és archaikus.

lematikusabbak, mint az 1Mózes 5. fejezetében felsoroltak, mindazonáltal ezek is megerősítik, hogy az özönvíz után is az emberek egy ideig meglehetősen hosszú életűek voltak, még ha az életidejük jelentősen csökkent is. Valószínű azonban, hogy az özönvíztől Ábrahámig jóval több nemzedék élt. A genealógia vázlatos, és nyilván szelektív; az említett nevek azonban hitelesek: mindegyik sémi és archaikus.

Dávid története

Egy másik jelentős különbség az LXX és az MSz között Dávid történetében található, 1Sámuel 17–18 verseiben. Az MSz-ben a szöveg körülbelül 50 verssel hosszabb, mint az LXX-ben. Vélhetően az LXX rövid változata a régebbi, mivel történelmileg és kronológiailag koherensebb. Az MSz-ben a történet gazdagabb: további részleteket illesztettek a szövegbe, amelyek azonban kronológiailag igencsak ellentmondásosak.

Talán már elgondolkodtatok azon, hogy miért nem ismerte fel Saul Dávidot, amikor az eljött, hogy megküzdjön Góliáttal (1Sám 17:55), hiszen az előző fejezetben Dávid Saul udvarában tartózkodott, és énekével elűzte a gonosz szellemet (1Sám 16:14–23). Ez az egyik első következménye annak, hogy valós epizódokat illesztettek a szövegbe, de nem mindig a megfelelő helyre.

A következő szakaszok kizárólag az MSz-ben szerepelnek, ezért minden olyan katolikus és protestáns Bibliában megtalálható, amelyet az MSz alapján fordítottak; hiányoznak viszont az LXX-változatból és az LXX alapján fordított ortodox Bibliákból:

1Sámuel 17:12–31

(Dávid és testvérei a harctéren).

1Sámuel 17:41, 48b, 50

(Nem lényeges részletek).

1Sámuel 17:55–58

(Saul meg akarja ismerni Dávidot).

1Sámuel 18:1–6a

(Jónathán és a nép megszereti Dávidot).

1Sámuel 18:10–11

(Saul kísérletet tesz Dávid megölésére).

1Sámuel 18:17–19, 21b

(Saul arra törekszik, hogy Dávid a veje legyen).

1Sámuel 18:29b–30

(Dávid sikere).

Próbáljuk meg elolvasni a 17. és 18. fejezetet ezek nélkül a szakaszok nélkül, és ellenőrizzük, hogy a történet koherens-e. Milyen következtetést lehet ebből levonni? Mindenekelőtt azt, hogy nem egyetlen változatunk van a Sámuel-könyvből, hanem legalább kettő. Mindkettő hiteles epizódokat tartalmaz, de különböző szerkesztési mintát követ. A Qumránban felfedezett 4QSam^a héber töredék több helyen is egyezést mutat az LXX-szel, ami azt bizonyítja, hogy az LXX-ben szereplő „hiányosságok” nem a fordítók által „ellopott” szakaszok, hanem az MSz-hez hozzáadott régi szerkesztői kiegészítések.

Egyéb lényeges különbségek az MSz- és az LXX-változat között

A két verzió közötti legszembevetőbb különbség Jeremiás könyvében figyelhető meg. Az LXX-ben a könyv közel 15%-kal rövidebb, és a fejezetek sorrendje is eltérő. Az LXX-ben a pogány népek ellen szóló prófétai jóvendöléseket pontosan a 25:13-as fejezet után illesztették be, míg az MSz-ben a 46–51. fejezetekben jelennek meg. A Qumránban feltárt héber töredékek úgy tűnik, hogy a könyv több kiadását tükrözik.

Egyébként maga a Jeremiás könyve is utal arra, hogy a mű keletkezésének hosszú a története. Kezdetben létezett egy Báruk által összeállított gyűjtemény Jeremiás próféciaiból. Mivel azt a kéziratot elégették, Báruk utasítást kapott arra, hogy írja át és egészítse ki a szöveget (Jer 36:32). Ezt követően hozzáadták a Jeruzsálem bu-

kása után Júdeában keletkezett szövegeket, majd az Egyiptom ellen irányuló jóslatokat, amelyeket Egyiptomban írtak. Végül a könyvnek két változata maradt fenn: egy rövidebb, amely a görög LXX-verzióban öröklődik tovább, valamint egy hosszabb, eltérő szerkezetű változat, amelyet az MSz visz tovább. Mindkettő ugyanúgy Isten ihletett szavát képviseli, amely Jeremiás próféta által jutott kifejezésre. Azok számára, akik magának az üzenetnek, és nem a szövegnek az ihletettségében hisznek, ezek a különbségek semmit sem számítanak.

Az összehasonlítás kedvéért

Példaként említhetjük Ellen White „A nagy küzdelem” (*The Great Controversy*) című könyvét, amelynek 1858-ban jelent egy szerény változata, majd 1884-ben egy kiegészített verziója, végül pedig 1888-ban napvilágot látott a könyv harmadik kiadása. Később, 1911-ben, egy szerkesztőbizottság támogatásával Ellen White számos javítást és módosítást végzett a szövegen, jóváhagyva az újabb, javított kiadást, szavak nélkül is rámutatva ezzel, hogy az ihlet nem a szöveg rejtett zugaiban vagy egyes másodlagos állítások „pontosságában” rejlik, hanem magában az üzenetben.

A jelenség még érdekesebbé válik a következő fordulattal: 1890 körül, a latin-amerikai testvérek kérésére egy új fejezetet illesztettek a könyvbe „El despertar de España” (Spanyolország ébredése) címmel, a követ-

A bibliai kéziratok között található kisebb-nagyobb eltérések – akár az ihletett szerzők egymást követő változataiból, akár későbbi szerkesztői beillesztésekből származnak – nem torzították Isten üzenetét. A filológusok és a fordítók feladata a szövegváltozatok tisztázása, ám munkájukkal nem az ihlet minőségét „javítják”, hanem annak eredeti értelmét és üzenetét teszik világosabbá.

kező megjegyzéssel: „Ezt a fejezetet C. C. Crisler és H. H. Hall állította össze, és a szerző jóváhagyásával került a könyvbe.” Crisler Ellen White irodalmi (szerkesztői) titkára volt, Hall pedig történész, a kaliforniai Pacific Press adventista kiadó szerkesztője.

A bibliai kéziratok között található kisebb-nagyobb eltérések – akár az ihletett szerzők egymást követő változataiból, akár későbbi szerkesztői beillesztésekből származnak – nem torzították Isten üzenetét. A filológusok és a bibliafordítók feladata a szövegváltozatok tisztázása, ám munkájukkal nem az ihlet minőségét „javítják”, hanem annak eredeti értelmét és üzenetét teszik világosabbá az olvasó számára. 📖

Florin Laiu, nyugdíjas bibliatanár

1. Josephus Flavius „Apión ellen” című művében (1:38–41) megemlíti, hogy a zsidók megőrizték a Mózes és a többi prófétától származó szent írásokat egészen az Ezdrással és Nehémiással kortárs Artaxerxész idejéig. Josephus elismeri, hogy ez után a kor után is keletkeztek még írott anyagok (amiket apokrif és pszeudoepigráf írásoknak nevezünk), de ezeket nem tekintették ugyanolyan tekintéllyel bíró szövegeknek, mint az Artaxerxész koráig írtakat, mivel Artaxerxész után megszűnt a próféták sorrendisége.

2. Az „Öszövétség” helyett inkább az „Első Szövétség” megnevezést részesítjük előnyben, hogy ne keltsük azt a benyomást, hogy a Biblia első része elavult lenne, valamint hogy tiszteletben tartsuk az akadémiai körökben és a vallások közötti párbeszédbe bevett szokást.

3. Arpaksád után a Septuaginta egy Kénán/Kajnan nevű férfit is megemlít (a nevet 1Mózes 5:9-ből veszi át, magát az életkort pedig a következő ósatától, Sélántól). Ez a kiegészítés Lukács evangéliuma 3. fejezetének genealógiájában is megjelenik (36. vers), mivel Lukács a Septuagintát vette alapul.

4. Fontos a „föld felosztásáról” szóló említés a Teremtés könyve 10. fejezetében, ahol a jáfetiták, a hámiták és a sémiták családjainak szétszóródásáról olvashatunk. Nem elfogadható azok értelmezése, akik ezt az eseményt a kontinensvándorlással azonosítják, mivel: 1. A héber „föld” (‘érec) szó az országra, a világ kiterjedésére, a talajra, a területre vonatkozik, soha nem utal a bolygóra vagy a földgömbre. 2. A kontinensvándorlás hipotézise – amelyet Alfred Wegener (1880–1930) fogalmazott meg – egy nagyon hosszú, több mint 120 millió éves időszakra vonatkozik, amely alatt a kontinensek szétváltak, és évente néhány centiméternyit elmozdultak egymástól. Egy ilyen „esemény” nem jellemezhet egy gyermek születését. Ha azonban gyors elmozdulást feltételezünk, az katasztrofális következményekkel járt volna az özönvíz utáni világra nézve.

5. A Melkisédek Sémmel azonosító hagyomány zsidó kísérlet annak megmagyarázására, hogy miért adott Ábrahám tizedet egy másik pap-királynak. Azt feltételezni, hogy a kánaáni városként ismert Uru-Sálem (Sálem) lakói a világ végéről hívtak egy több mint 500 éves embert, hogy uralkodjon felettük, még tudományos-fantasztikus forgatókönyvnek is sok lenne. A Melkisédek tipikus kánaáni királyi név volt, akárcsak az Adonisédek Józsué 10:1, 3 verseiben.

Szereltem az Éden után
HOGYAN DOLGOZZUK FEL
a párkapcsolati csalódásokat? (I)

Sok házaspár életében elérkezik a pillanat, amikor rájön, hogy már nem él abban az „édeni” állapotban, amit hajdan elképzelt magának. Itt nem feltétlenül a szeretet hiányáról van szó, hanem a valósággal való szembesülésről: egy betegségről, ami megváltoztatja a közös terveket, egy elveszített gyermekről, megcsalásról, anyagi nehézségekről, be nem teljesült álmokról vagy egyszerűen annak megállapításáról, hogy az együtt élés sokkal bonyolultabb, mint gondolták. Ilyenkor nem csak a remény sérül, hanem maga a kapcsolat is. Miként folytathatná tovább a pár, amikor úgy érzi, elvesztett valamit, amit már sosem szerezhet vissza?

Meglepő módon az emberiség történelmének első családja is ugyanezt élte át. A Teremtés könyvének beszámolóit általában úgy olvassuk, hogy a bűnesetre és annak következményeire összpontosítunk. Van azonban valami, ami gyakran elkerüli a figyelmünket: Ádám és Éva Édenből való kiűzetésük után is házastársakként éltek tovább. Meg kellett tanulniuk együtt élni egy olyan világban, amelyre egyikük sem vágyott, magukkal hordozva annak az emléket, ami már elmúlt, és a fájdalmat, hogy többé sosem térhetnek vissza.

Ha mai nyelvezettel fogalmaznánk meg a tapasztalatukat, azt mondhatnánk, hogy egzisztenciális traumát éltek át. Meg kellett ismerniük a szégyent, a bűntudatot, a veszteséget és a konfliktust. Történetük azonban nem csak az elveszített Édenről szól. Egy olyan házaspár történetével állunk szemben, amely megtanult továbbmenni, Isten ígéretére támaszkodva. Ennek köszönhetően Ádám és Éva esete lehetne az első,

**Csak az kezdheti el felfedezni,
hogy Isten képes utat nyitni
még ott is, ahol már nincs lehe-
tőség visszatérni az Édenbe, aki
elfogadja a veszteség tényét.**

és talán a legékeesszólóbb arra vonatkozó tanítás, hogy miként lehet együtt élni a csalódásokkal és a mély sebekkel anélkül, hogy a házasságban a traumáké legyen az utolsó szó.

1. Minden házaspárnak van egy elveszített Édene

Nem tudjuk, mennyi időt élt Ádám és Éva az Édenkertben, ellenben eleget tudunk ahhoz, hogy megértsük: azt az életet ismerhették meg ott, amit Isten tervezett számukra: egy félelem, szégyen, összetűzések és halál nélküli életet. Kapcsolatukat nem árnyékkolták be kételyek, szemrehányások vagy régi sebek emlékei. Körülöttük minden a biztonságot, a bizalmat és Isten jelenlétének örömét sugallta.

Egy napon azonban minden megváltozott. Elveszítették azt a helyet, amelyet ott-honuknak éreztek. Elveszítették a lelki békét, az ártatlanságot és a bizonyosságot, hogy a jövő örökre szép lesz. Attól a pillanattól kezdve minden reggel arra emlékeztek, hogy a világ, amelyben élnek, már nem a régi, kapcsolatukat pedig próbára tették a feszültségek, amit korábban el sem tudtak képzelni.

Talán éppen itt találkozunk az ő tapasztalatuk a mienkkel. Nem minden házaspár ugyanabban az időszakban veszíti el az Édent. Néha ez egy drámai esemény nyomán, máskor annak fokozatos felfedezése eredményeként következik be, hogy a közös élet nem egyezik meg azzal, amit megálmodtak. Ilyenkor nem csupán a megtörtént események okoznak igazi fájdalmat, hanem a felismerés is, hogy az a bizonyos jövő már sosem fog bekövetkezni.

Fontos megfigyelni, hogy Isten nem azt várja tőlük, hogy áltassák magukat, és játsszák el, hogy semmi sem történt. Édent tényleg elveszítették, a fájdalom valós volt, és a könnyeik is jogosak voltak. Az igazi hit nem a szenvedés tagadása, hanem a bátorság, hogy hagyjuk Istent, vezessen át a szenvedésen.

Lehet, hogy ez a házaspár gyógyulásához vezető lépés: őszintén beismerni, hogy valami elveszett. Csak az kezdheti el felfedezni, hogy Isten képes utat nyitni még ott is, ahol már nincs lehetőség visszatérni az Édenbe, aki elfogadja a veszteség tényét.

A trauma után ösztönszerűen keressük a bűnbakot.

A szenvedés egyik legfájdalmasabb hatása, hogy megváltoztatja azt, ahogyan egymásra tekintünk. Amikor jól mennek a dolgok, könnyű nagylelkűen értelmezni a társunk gesztusait, de amikor bekövetkezik egy trauma, ugyanazt a személyt, aki korábban támaszt jelentett számunkra, elménkben a fájdalmaink okának fogjuk tekinteni.

Pontosan ez történt az Éden-kertben. Amikor Isten megkérdezte, hogy evett-e a tiltott fáról, Ádám így válaszolt: „Az aszszony, akit mellém adtál vala, ő ada nékem arról a fáról, úgy evém” (1Móz 3:12). A maga során Éva is így szólt: „A kígyó ámtított el engem, úgy evém” (1Móz 3:13). A bűnbeesés után Ádám a társát saját bukása kifogásaként állította be. A bűn nem csupán az Istennel való kapcsolatukat szakította meg, hanem megváltoztatta azt is, ahogyan egymásra tekintettek.

Gyakran a házasságban is felbukkan ez a mechanizmus. Egy nagyobb csalódás után ott marad a ki nem mondott kérdés: „Ki a hibás?” A fájdalmat a bűnbak keresésének folyamatává változtatják. Vannak helyzetek, amikor tényleg hibás az egyik fél. A Szentírás nem azt kéri, hogy tagadjuk az igazságot, vagy hogy minimalizáljuk a gonoszságot, de még ebben az esetben is **csak akkor kezdődhet el a gyógyulás, ha a cél nem a másik személy elítélése, hanem a kapcsolat helyreállítása.** A „vétkes” vagy az „áldozat” szerepében tetszelgés valójában azt eredményezi, hogy a trauma az esemény után is még hosszú időre meghatározza a házastársi kapcsolatot.

Isten nem akart részt venni a kölcsönös vádaskodásban. Mindkét felet meghall-

Amikor a házastársak nem tekintenek többé ellenfélként egymásra, hanem elkezdnek együtt Istenre nézni, bár a seb nem gyógyul be azonnal, az többé nem lesz a figyelmük középpontjában.

gatta, kimondta a bűn következményeivel kapcsolatos igazságot, de nem táplálta a kettejük közötti konfliktust. Ezzel szemben ott helyben elkezdte a helyreállító munkát. Ruhát készít számukra bőrből, beszél a jövőről, és ígéretet tesz a megváltásukat illetően.

Talán épp ez az egyik legfontosabb tanulság a szenvedést átélő házaspárok számára. A trauma mindig azt kérdezi: „Ki a hibás?”, Isten viszont abban érdekelt, hogy tovább tudjunk menni. Amikor a házastársak nem tekintenek többé ellenfélként egymásra, hanem elkezdnek együtt Istenre nézni, bár a seb nem gyógyul be azonnal, az többé nem lesz a figyelmük középpontjában.

Ez az első igazság, amit a házaselettel kapcsolatosan megtanulunk Ádámtól és Évától: egy nagy veszteség után nem a szenvedés a legnagyobb kísértés, hanem az, hogy a szenvedésünk ellenére megpróbáljuk megváltoztatni egymást. Isten azonban nem hagyja magára a családot a kölcsönös vádaskodások közepette, és nem is hagyja őket a reménytelenségben. Még az Édenkerten kívül is elkezdte helyreállító munkáját.

A következő számban egy hasonlóan meglepő igazságot fedezünk fel: bár Isten kivezette az első házaspárt az Édenből, mégsem választotta el őket. Milyen jelentőséggel bír ez azon házaspárok számára, akik egy csalódás vagy trauma után megpróbálják újjáépíteni az életüket? 🍀

MARIUS ANDREI, az Unió Lelkeszi Szolgálat és Családi Osztályának igazgatója

Misszió

ISTEN *gondot visel*

Nagyon sokan kérdezzétek Zeth Louis Le-
katompessytől, hogy miként tudja eltarta-
ni a feleségét és három gyermekét stabil ál-
lás nélkül, de ő mindig egyszerű választ ad:
„Isten gondot visel.”

Az indonéziai Ambon-szigeten élő Zeth
a Covid-19 járvány idején úgy érezte, hogy
Isten egy sokkal mélyebb hitéletre hívja el
őt. Ahelyett, hogy saját erőforrásaiban bí-
zott volna, elhatározta, hogy az önkéntes
missziómunkának szenteli életét, úgy, hogy
közben nem tudta, honnan lesz elegendő
jövedelme a család kiadásainak fedezésére.

Feleségével együtt listát készítettek isme-
rőseik nevével, és minden reggel egyenként
imádkoztak értük. Ezután motorkerékpárra
ültek, és sorra felkeresték őket. A beszélgeté-
sekből legtöbbször bibliatanulmányozás lett,
aminek idővel keresztség lett az eredménye.

Egy átlagos napon körülbelül három
családot látogatnak meg, s a beszélgetések
néha késő éjszakáig elhúzódnak.

A legtöbb ember egyszerűen nem érti,
hogy a család hogyan tudja fenntartani ma-
gát jövedelem nélkül.

– Hogy boldogultok munka, megtakarí-
tások és javak nélkül? – kérdezik egyesek.

Mások szkeptikusan viszonyulnak hoz-
zájuk:

– Lehetetlenség stabil jövedelem nélkül
élni. Bizonyítsd be ennek az ellenkezőjét!

Zeth nem tagadja, hogy nem voltak ne-
héz időszakok az életében.

Egy pénteki napra a család minden pén-
ze elfogyott. Feleségével együtt térdre bo-
rultak és imádkoztak, majd ezt tették más-
nap, szombaton is.

„Uram, Rajtad kívül semmink sincs! Csak
Tebenned bízunk!” – fohászkoztak Istenhez.

Azon a szombaton, az istentisztelet vé-
gén, a parkolóban egy ismeretlen férfi je-
lent meg náluk, és egy borítékot adott át
Zeth-nek.

– Ezt nektek szántam. Végezzétek to-
vábbra is örömmel azt a munkát, amit Is-
ten rátok bízott! – mondta.

Hazaérve, Zeth és felesége felnyitották
a borítékot. Annyi pénz volt benne, ameny-
nyivel néhány hónapra fedezhették a költ-
ségeiket.

„Ez csupán egy azon tapasztalatok kö-
zül, amelyek igazolják, hogy Isten gondot
visel rólunk” – állítja Zeth.

Zeth ma teológiát tanul a Klabat Egye-
temen, hogy még nagyobb hozzáértéssel
segítsen az embereknek tanulmányozni a
Bibliát. Isten továbbra is gondoskodik a csa-
ládjáról, ő pedig tanulmányai befejeztével
kész szolgálatot vállalni ott, ahová elhívják,
akár lelkipásztorként, akár bibliamunkás-
ként. Bármilyen munkát elvállal, amit Isten
rábíz.

Csak egy egyszerű dolgot kér:

**„Imádkozzatok értem és a családo-
mért! Imádkozzatok azért, hogy a tanul-
mányaim befejezése után Isten segítsen
még több embernek bemutatnom a meny-
yek országát!”**

A cikk eredetileg az *Adventist Mission*
honlapján jelent meg

[https://adventistmission.org/mission-awareness/
inside-stories/stranger-in-the-parking-lot](https://adventistmission.org/mission-awareness/inside-stories/stranger-in-the-parking-lot)

Amikor a COVID-19 járvány miatt
munkanélkülivé vált, Zeth elhatá-
rozta, hogy önkéntes bibliamun-
kásként fog dolgozni, amivel azon-
ban nem járt biztos jövedelem.
Feleségével együtt imádkoztak, és
meglátogatták az Ambon-szigeten
élő családokat, akiknek biblia-
tanulmányokat tartottak. Sokan
kérdették, hogy vajon hogyan
tudja fenntartani a családját fize-
tés nélkül, de Isten gondot viselt
róluk, miközben ők mindvégig
arra törekedtek, hogy Krisztus-
hoz vezessék az embereket.

Három tanulság GECSEMÁNÉBÓL

San Francisco híres hídja, a Golden Gate, szépsége ellenére az elszigetelődés, az elkeseredés és a depresszió hálójába esett emberek célállomásává vált. Ezek az emberek azzal a szándékkal keresik fel a hidat, hogy arról leugorva véget vessenek szenvedésüknek. Néhány évvel ezelőtt találtak egy búcsúlevelet, amit egy ismeretlen hagyott a helyszínen. Azért ment a hídra, hogy a halálba vesse magát. Figyelemre méltó a levél egyik mondata: „Ha útközben legalább egy valaki rám mosolyog, nem vetem magam a mélybe.” Sajnos senki sem mosolygott rá, így a tragédia bekövetkezett.

Annak ellenére, hogy az Üdvözítőnek rendkívüli megpróbáltatásokat kellett átélnie a Gecsemáné-kertben, azóta is árad felénk az üdvösség fénye. A menny ránk mosolyog, valahányszor megemlékezünk Krisztus keresztyéről.

A héber nyelvben a „Gecsemáné” név jelentése: „olajsajtó”. A Megváltó úgy „töretett” meg a világ bűneinek sajtójában, ahogy a prés összetöri az olajbogyókat. Nagyon nehéz helyzetbe került: elszakadt Atyjától, az Övéi elhagyták és elárulták, Sátán pedig heves támadásokkal és kísértő gon-

dolatokkal ostromolta: „Egyik tanítványod, aki hallgatta tanításaidat, utasításaidat, és egyike volt munkatársaid legkiválóbbjainak, elárult téged! Megtagadott téged a legbuzgóbb követőd! Sorra elhagynak a tanítványaid!”¹ Jézusnak egyedül kellett taposnia a sajtót. „A sajtót egyedül tapostam, és a népek közül nem volt velem senki” (Ézs 63:3).

A Gecsemánében történeteknek nagyon sok tanulsága van, ellenben van közöttük három, ami kifejezetten fontos minden lélek számára.²

Első tanulság: „Lehetsz magányos, de nem adhatod fel!”

A magány érzését nem csupán valakinek a fizikai hiánya váltja ki, hanem inkább a megértés és az átélt tapasztalatok megosztásának a hiánya. Az egyedüllét akár jótékony hatású is lehet, sőt, egyfajta spirituális fegyelemnek is tekinthető. Maga Krisztus is visszavonult magányosan, amikor negyven napon át böjtölt a pusztában. Ugyanezt a lelki fegyelmet gyakorolta Mózes és Illés is.

Miközben a Gecsemáné-kertben Krisztus szörnyű kinszenvedéseket élt át a makulátlan lelkiismeretére nehezedő bűnök miatt, a tanítványok elaludtak. Jézusnak egyedül kellett átlépnie a magány küszöbét. A magányban nincs jogunk lemondani a hit útjáról. Mi a megoldás? A buzgó ima – még akkor is, amikor a többiek mind alszanak.

Második tanulság:

„Azt mondhatod, hogy »Nem bírom tovább!«, azt viszont nem, hogy »Elegem van! Nem csinálom tovább!«.”

Szemtől szemben a szörnyű kinnal, Jézus így imádkozik: „Ha lehetséges, múltjék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te” (Mt 26:39). Ez a „nem bírom tovább” mélyen őszinte kifejezése. Ennek ellenére Jézus esetében nem engedetlen visszautasításról van szó. Természetes emberi reakció úgy érezni, hogy nem bírod tovább, feladnod viszont nem szabad! Isten akaratát legyen a legfontosabb az életünkben. Később Pál apostol háromszor könyörög Istenhez, hogy távolítsa el a testéből a „tövis”: „És hogy a kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam, tövis adatott nékem a testembe, a Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy felettébb el ne bizakodjam. Ezért háromszor könyörögtem az Úrnak, hogy távozzék el ez tőlem; és ezt mondá nékem: Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el” (2Kor 12:7-9). Éppen a „probléma” – vagyis a „tövis” – volt a megoldás a büszkeségére. A hit korifeusainak is voltak pillanataik, amikor le akartak mondani az életükről, Isten azonban nem hagyta el őket. Martin Luther King örökségéből maradtak ránk a következő gondolatok: „Ha már nem tudsz repülni, akkor szaladj! Ha már nem tudsz szaladni, akkor sétálj! Ha már nem tudsz járni sem, akkor kússz! De történjék bármi, haladnod kell előre!”

„Ha már nem tudsz repülni,
akkor szaladj! Ha már nem
tudsz szaladni, akkor sétálj!
Ha már nem tudsz járni sem,
akkor kússz! De történjék
bármi, haladnod kell előre!”

Harmadik tanulság:

„Lehetsz szomorú, de ne csüggedj el!”

„És maga mellé vevén Pétert és Zebedeusnak két fiát, kezde szomorkodni és gyötörödni. Ekkor monda nekik: Felette igen szomorú az én lelkem mind halálig! Maradjatok itt és vigyázzatok én velem!” (Mt 26:37-38).

Krisztus Urunk a Gecsemánében teljes mértékben megízlelte a szomorúság keserű ízét. Emberként Ő is ismerte az emberi érzelmeket: a szomorúságot, a magányt, az elhagyatottságot, a kinszenvedést és a félelmet. Noha a görög evangéliumi nyelvezet sokkal élethűbb – „megszomorodott az elviselhetetlenség határáig”, „rettegéstől és mély lelki szenvedéstől sújtva” –, a Megváltó nem a bűnös gyengeségek vagy a reménytelenség miatt szenvedett. Nem esett kétségbe, és nem patológiai depresszió gyötörte, hanem olyan lelki sötétség nehezedett rá, ami nagyon sok ember tapasztalata, hogy ily módon át tudja érezni a helyzetüket, és meg tudja menteni őket.

A szomorúság nem bűn, hanem lelki állapot, amit átélnek az emberek. Sajnos a szomorúság a hitéletnek is a velejárója. A Biblia ezt metaforával szemlélteti: „A halál árnyékának völgye” (Zsolt 23:4), vagy a „siralom völgye” (Zsolt 84:7). Mi a teendő, amikor úgy érzed, hogy nem bírod tovább? Imádkozz úgy, ahogy Jézus imádkozott. Isten nagy emberei – Mózes, Illés, Anna, Dávid, Jeremiás, Jób, Jónás – is átmentek a siralom és a halál árnyékának völgyén. Nem vagy egyedül. Isten hűséges emberei közül sokan vészelték át mély lelki válságot.

Jézus szenvedése annyira intenzív volt, hogy a verítéke vérrel eleggyé változott: „És haláltusában lévén, buzgóságosabban imádkozék; és az ő verítéke olyan vala, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak” (Lk 22:44). Ezt az állapotot az orvostudomány *hematohidrózis*, vagy vérrizzadás néven ismeri, ami bár igen ritka, mégis jól dokumentált betegség. Ilyenkor a rendkívüli pszichés nyomás hatására a verejtékmirigyek körüli hajszálerek megrepednek, aminek eredményeképpen a vér összekeveredik a verítékkel, és azt a látszatot kelti, hogy az illető személy „vért izzad”. A történelem a halálraítéltek és a fronton harcoló katonák esetében is megerősíti ezt a ritka, a végtelenségig felfokozott félelem által kiváltott fiziológiai jelenséget. XIII. Lajos francia király például a politikai és társadalmi problémák okozta szorongás miatt szenvedett hematohidrózisban.

Noha Jézus látszólag egyedül maradt a világ sajtójában, az Atya egy angyalt küldött a bátorítására: „És angyal jelenék meg néki mennyből, erősítvén őt” (Lk 22:43). Amikor eljutsz az elviselhetetlenség határára, Isten elküldi hozzád angyalát.

A nehéz időkben szolgáljon bátorításként az advent úttörők életében történt egyik természetfeletti beavatkozás. A XX.

A szomorúság nem bűn, hanem lelkiállapot, amit átélnek az emberek. Sajnos a szomorúság a hitéletnek is a velejárója. A Biblia ezt metaforával szemlélteti: „A halál árnyékának völgye” (Zsolt 23:4), vagy a „siralom völgye” (Zsolt 84:7). Mi a teendő, amikor úgy érzed, hogy nem bírod tovább? Imádkozz úgy, ahogy Jézus imádkozott.

század elején a kaliforniai Elmhavenben a szomszédok – sőt a tűzoltók is – többször észleltek éjszaka szokatlan fényt ragyogni Ellen G. White háza körül. Azt hitték, tűz ütött ki, ezért gyorsan a helyszínre siettek eloltani a lángokat, de amikor odaértek, nem volt mit eloltaniuk. A környékeliek kezdték azt hinni, hogy nem földi tüzet látnak, hanem egy természetfeletti jelenséget: angyalok őrzik az Úr szolgálóleányának otthonát és életét.

Ugyanis minden látszat ellenére: „Az Úr angyala tábort jár az őt félők körül, és kiszabadítja őket” (Zsolt 34:8). ▀

DANIEL NIȚULESCU,
lelkipásztor, Munténiai Egyházterület

1. Ellen G. White: *Jézus élete*, 687. o.

2. E három fontos gondolat/magyarázat Florin Ianovici lelkipásztortól származik.

NEGYVEN MÁSODPERC

Hogyan tanított meg egy szinte végzetes baleset arra, hogy az élet, a kegyelem és a kreativitás Istentől kapott ajándék

A rajzolás sosem volt csupán hobbi számomra. Általa tanultam meg másképp tekinteni a világra, történeteket mesélni, gondolatokat kifejezni. Már gyermekkoromban is sokat rajzolgattam, és ez a szenvedély formálta azonosságomat, később pedig a karrierem is. A dizájn, az illusztrálás és a reklámgyártás területén dolgoztam, meg lévén győződve arról, hogy a kreativitás az egyik legszebb ajándék, amit Isten adott az emberiségnek.

Sosem gondoltam volna, hogy eljön az a nap, amikor azon kell gondolkoznom, hogy vajon képes leszek-e még ceruzát fogni a kezembe.

Minden a másodperc töredéke alatt változott meg. Korcsolyázás közben elestem, és a fejem nagy erővel a jégnek csapódott. Patakozott a vér a fejből, miközben még tudatomnál voltam, és próbáltam elállítani a vérzést. Nem tudhattam, hogy a valós veszély szemmel nem látható: a koponyán belül azonnal kialakult egy vérömleny, amely életveszélyes nyomást gyakorolt az agyra.

A pályaszemélyzet azonnali beavatkozásának, a sürgősségi mentősöknek és végül az idegsebészekből álló csapat hozzáértésének köszönhetően életben maradtam. A vizsgálatok után a fősebész kertelés nél-

kül kijelentette: „Egy masszív vérömleny van az agyán. Azonnal műtenünk kell.”

A következő pillanatot sosem fogom elfelejteni. Az orvos megállt, és időt adott, hogy imádkozzak. Kevesebb mint negyven másodpercem maradt, míg bevisznek a műtőbe. Mit lehet Istennek mondani negyven másodperc alatt?

Ilyen esetekben elillan a saját magunk fölötti uralom illúziója, amibe általában beleringatjuk magunkat. Nem számítanak sem a megvalósítások, sem a tervek, sem pedig az, amit magunkról gondolunk. Csak egy lényeges kérdés marad: hajlandó vagyok Isten kezébe helyezni az életemet?

A mindennapokban úgy érezzük, bőven van időnk helyrehoznunk a kapcsolatainkat, megváltoztatnunk életünk irányát, és lépéseket tennünk Isten felé. A halállal szemben azonban ezek a halogatások értelmüket veszítik. Az alatt a pár másodperc alatt már nem érzed szükségét annak, hogy közöld Istennel, ki vagy, és mit valósítottál meg. Egyszerűen csak a kezébe helyezed az életedet.

Azokban a pillanatokban minden korábbinál tisztábban megértettem, hogy az üdvösséget nem saját érdemeink alapján nyerjük el. Az élet ajándék, és ugyanilyen ajándék a kegyelem is. Ahogy a műtőaszta-

Megbékéltem-e Istennel?

Mindössze 40 másodpercnyi időm volt imádkozni, mielőtt az idegsebész nekifogott volna a beavatkozásnak. Aztán minden elsötétült körülöttem.

A művészetben és a zenében megnyilvánuló kreativitás döntő szerepet játszott Ed baleset utáni felépülésében, és ez az út az új, saját szerzeményeket tartalmazó albumának megjelenésével ért a csúcspontjára.

lon sem tudunk semmit sem tenni önmagunkért, ugyanúgy nem tudjuk megmenteni magunkat az örökkévalóságra sem. „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által... nem cselekedetekből” (Ef 2:8-9).

Amikor a műtét után felébredtem, legelőször az idegsebész hangját hallottam: „Sikerült eltávolítanunk a hematómát.” Csak-hogy ekkor egy újabb küzdelem kezdődött. Felépülésem nem egy látványos menetelés volt, hanem apró, sokszor csüggesztő lépések egymásutánja. Minden gyakorlat, minden helyesen kimondott szó, minden újra megtanult mozgás egy új győzelmet jelentett. Megtanultam, hogy a türelem is a hit egyik megnyilatkozási formája.

A lábadozás hosszú hónapjai következtek. Nehézkesen jártam, egyensúlyozási problémákkal küszködtem, károsult a látásom, és néha a szavak sem voltak hajlandók úgy elhagyni az ajkamat, ahogy szerettem volna. S emellett volt még valami, amitől nagyon féltem: képes leszek-e valaha rajzolni?

Az egyik barátom behozott egy jegyzetfüzetet és egy folyóiratot a híres B. B. King egyik fotójával. Megpróbáltam lerajzolni, de nem sikerült. Összezsuktam a füzetet, és félretettem. Néhány hét után újból elővettem. Imádkoztam, és újrakezdtam. Egy írni tanuló kisgyermek izgalmaival húztam meg az első vonalakat. A híres zenész arc-kepe lassan életre kelt a papírlapon. Leírhatatlan megkönnyebbülést éreztem. Az ajándék nem vészett el. Még mindig bennem volt, csak türelemre volt szükség, hogy újra felszínre hozzam. A rajzolás gyógyulásom részévé vált, s épp olyan fontos lett, mint a terapeutám által javasolt gyakorla-

tok. Később a zenével kapcsolatban is átéltem ugyanezt. Újra előről kellett kezdenem olyan dalok megtanulását, amelyeket éveken át előadtam, de mindaz, ami elvesszettnek tűnt, szép lassan, lépésről lépésre újra felszínre jött.

Abban az időszakban az egyik zenész barátom mondott valamit, amit sosem fogok elfelejteni: **„A kreativitás Isten gyógyító ajándéka.”** Ma már teljes egészében meg vagyok győződve arról, hogy igaza volt.

A kreativitás, az alkotás cselekedete nemcsak a művészek kiváltsága. Olyan ajándék, amely által Isten kiegyensúlyozottságot, reménységet és gyógyulást hoz az emberek életébe. Rajzoljunk, énekeljünk, írjunk, vagy egyszerűen csak tanuljunk meg hálával tekinteni a világra – maga az alkotás emlékeztet arra, hogy magunkban hordozzuk a Teremtő képmását.

Ez a tapasztalat készítetett arra, hogy másképp nézzek a körülöttem élő emberekre. Felfedeztem, milyen gyógyító hatása van egy barát bátorításának, az orvosi személyzet gondoskodásának, szeretteim imáinak és az egyszerű jótetteknek. Isten sok esetben egyszerű emberek által dolgozik, és az élet legsötétebb pillanataiban ezen emberek jelenléte kegyelmének konkrét kifejeződése lehet.

Ma már mindennél jobban értékelem ezt a két ajándékot: a kegyelmet és a kreativitást. A kegyelem emlékeztetett arra, hogy az örök élet olyan ajándék, amit csak hit által nyerhetek el, a kreativitás pedig megmutatta, hogy Isten azon ajándékok által is elkezdheti gyógyító munkáját, amelyekkel már felruházott engem. 🍀

YOUTH ALIVE:

*Egy hely, ahol a serdülőkorúak
biztonságban feltehetik a kérdéseiket*

Július 13. és 19. között a méhkerti központ adott otthont a Youth Alive tábornak, amelyen mentorok, szakemberek, vezetők és közel 150 serdülőkorú fiatal vett részt az ország minden tájáról.

A Youth Alive egy, a Generál Konferencia által kezdeményezett program, amely hangsúlyt fektet a fiatalok mentális egészségére, kiegyensúlyozott fejlődésére és lelki növekedésére. A tábor romániai megszervezését az Unió Egészségügyi-, Ifjúsági- és Családi Osztályainak együttműködése tette lehetővé. Ez a koprodukció azért is fontos, mivel nem lehet külön-külön kezelni azokat a problémákat, amelyekkel a fiatalok szembesülnek. Az érzelmek, a kapcsolatok, a testi egészség, a személyes döntések és a lelki élet problémái szorosan összefüggnek egymással.

A program két szakaszban zajlott. Az első három napot (július 13–15.) a mentorok felkészítésére szánták. A fiatalok szerdán, július 15-én érkeztek meg, ekkor kezdődött el a tényleges táborozás, amely vasárnapig tartott.

Intenzív képzési időszak volt. A mentorok olyan felkészítőkön vettek részt, amelyek által könnyebben megérthetik a mai fiatalok világát, annak minden kihívásával, nyomásával és felmerülő kérdésével együtt. A mentorok felkészítése nem csak azt a célt szolgálta, hogy zökkenőmentesen meg lehessen tartani minden tevékenységet, ha-

nem főleg arra összpontosított, hogy miként építsenek ki bizalomra épülő kapcsolatokat.

Az ő feladatuk volt a fiatalokkal lenni, meghallgatni őket és olyan teret biztosítani számukra, ahol hajlandók nyíltan beszélni, nem félve attól, hogy bárki ítélkezne feletük. Sok esetben a fiatalnak nem azonnali válasza vagy megoldásra van szüksége, hanem egy felnőttre, aki türelemmel meghallgatja őt, és biztosítja arról, hogy tényleg fontos az, amit érez.

A résztvevőket rögtön érkezésük után 19 csoportra osztották. Minden csoport nagyjából nyolc fiatalból és két mentorból tevődött össze. A kiscsoportos felállás tette lehetővé, hogy a szemináriumokon elhangzó témákról később közvetlenebb beszélgetéseket lehessen kezdeményezni. A fiatalok kérdéseket tehettek fel, megoszthatták tapasztalataikat, és olyan dolgokról is beszélhettek, amelyekről tágabb nyilvánosság előtt talán nem nyilatkoztak volna.

A tábor a Generál Konferencia, az Inter-Európai Divízió és a Romániai Unió meghívottai is megtisztelték jelenlétükkel: Saw Samuel, a Generál Konferencia alelnöke; Subusiso „Busi” Khumalo, a Generál Konferencia Ifjúsági Osztályának igazgatója; Katia Reinert, a Generál Konferencia Egészségügyi Osztályának társigazgatója; Sara Salazar Winter, az Inter-Európai Divízió Egészségügyi Osztályának igazgatója;

Roberto Iannó, az Inter-Európai Divízió Családi osztályának igazgatója; és Florian Ristea, az Inter-Európai Divízió Szombatiskola, Személyes szolgálatok és Misszió Osztályainak igazgatója.

A Romániai Uniót Ana-Maria Zafir, az Egészségügyi Osztály igazgatója, és Marius Andrei, a Családi Osztály igazgatója képviselte, továbbá jelen volt számos szakember,

lelkipásztor, oktató és szervező.

A szemináriumok témáját azokból a valóságokból merítették, amelyekkel a fiatalok nap mint nap szembesülnek. Szó volt a depresszióról és a szorongásról, a félelmek és a szomorúság kezeléséről, az érzelmi intelligenciáról, az egészséges kapcsolatokról

EGY EGÉSZSÉGES NEMZEDÉK EGYÜTT A JÓTÉTEMÉNYEKÉRT!

Tudatosan választok, teljességében élem az életet!

2026. JÚLIUS 15–19.
Méhkert

és a házastársi kapcsolaton belüli erőszak felismeréséről. A további előadások érintették a személyes célkitűzéssel és a miszsiómunkával, az egészséges szexualitással, a pornográfiával, a szexuális tartalmú üzenetekkel és azoknak az érzelmi és kapcsolati fejlődésre gyakorolt hatásaival összefüggő kérdéseket.

Szó esett a magatartásbeli függőségekről is, mint például az okostelefonok, a közösségi hálók vagy a videójátékok túlzott használatáról, de téma volt a tudatmódosító szerek használata, a dohányzás és az alkoholfogyasztás is. A fiatalok ismereteket szereztek a bélrendszer egészsége és az agyműködés közötti összefüggésekről; azokról a döntésekről, amelyek hozzájárulnak az egészséges életmód elsajátításához, valamint azokról a gyakorlati módszerekről is, amelyek révén elmélyíthetik a kapcsolatot Istennel.

Noha komoly témákat érintettek, a tábor hangulata egyáltalán nem volt komor. A szemináriumok, a tevékenységek, a csoportos együttlét és a kötetlen pillanatok kölcsönösen kiegészítették egymást. Az étkezések alatt, a szünetekben, a játékok és a beszélgetések során kapcsolatok szövődtek,

A Youth Alive több volt, mint tábor: egy tapasztalat a hovatartozásról, a megelőzésről, a kapcsolatokról és a reménységről; egy hely, ahol a fiatalokat arra bátorítják, hogy ismerjék meg jobban önmagukat, értsék meg saját érzelmeiket, vigyázzanak az elméjükre és a testükre, és fedezzék fel, hogy Isten valóságos támaszuk lehet a mindennapi életben.

barátságok születtek, és a fiatalok kifejezheték önmagukat.

A tábor egyik legértékesebb tanulsága, hogy a résztvevők felfedezhették: nincsenek egyedül a küzdelmeikben. Nagyon sok fiatal éli meg a félelmet, a bizonytalanságot, a nyomást, és fogalmaz meg olyan kérdéseket, amelyekről nehezebb beszélni. Néha még az is vigaszt és bátorítást jelent, ha hallja, hogy mások is hasonló problémákkal küzdenek.

Néhányan ebben a táborban fogalmaztak meg először az életük során olyan kérdéseket, amiket addig elfojtottak magukban; mások pedig itt értették meg először, hogy a segítségkérés nem a gyengeség jele, hanem ellenkezőleg: a gyógyulás, az érettség és a kiegyensúlyozottság felé vezető legbátrabb lépés.

A Youth Alive nem ígéri, hogy egyszerű választ ad a bonyolult kérdésekre, és olyan megoldásokat sem ígér, amelyek azonnali eredményeket hoznak, ellenben felkínálja mindazt, ami legalább ugyanilyen fontos: helyes információkat, meghallgatni kész felnőtteket, bizalomra épülő kapcsolatokat, és egy olyan keretet, amelyen belül a fiatalok megtanulnak egészséges döntéseket hozni.

A mentorok, a meghívottak és a szervezők a következő közös üzenetet közvetítették: minden fiatal értékes, minden élettörténetet érdemes meghallgatni, és az egyháznak oda kell figyelnie a fiatalok mentális egészségére.

A Youth Alive több volt, mint tábor: egy tapasztalat a hovatartozásról, a megelőzésről, a kapcsolatokról és a reménységről; egy hely, ahol a fiatalokat arra bátorítják, hogy ismerjék meg jobban önmagukat, értsék meg saját érzelmeiket, vigyázzanak az elméjükre és a testükre, és fedezzék fel, hogy Isten valóságos támaszuk lehet a mindennapi életben.

Az Unió Ifjúsági Osztálya

*„Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben,
a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.” (1Timóteus 4:12)*

A rustic wooden chalkboard with a weathered frame sits on a simple wooden stand. The chalkboard is black and features white handwritten text. In the background, a wooden chair and a blurred indoor setting are visible.

Az inspiráló
tanítás
– a Jézus
által
alkalmazott
módszer

Miért döntöttél úgy, hogy tanár leszel? Lehet, hogy a döntésedet egy vagy akár több tényező is befolyásolta, mint például egy tanító mintaképe, egy tanár nagylelkű tette vagy jó cselekedete, aki meghatározta a fejlődésedet.

Tanári karrierem kezdetén felejthetetlen tanácsot kaptam az iskolaigazgatótól: „Ragadd meg a diákok figyelmét!”, hogy megszerettesd velük a matematikát! Ez a tanács összhangban áll William Arthur Ward ismert kijelentésével: „A jó tanár magyaráz. A nagyon jó tanár bizonyít. A rendkívüli tanár inspirál.”

Rövid írásomban bemutatom az inspiráló tanítás néhány fontos elvét, és a lényegét egy bibliai példával szemléltetem.

A szakemberek szerint az inspiráló tanításhoz szükség van egy releváns és ösztönző, a realitások talaján álló tartalomra, valamint a tanár és a diák közti szilárd kapcsolat kiépítésére (Williams és társai, 2016.). Ugyanakkor a tanárnak ösztönöznie kell a diákok aktív részvételét, és szenvedélyesen kell szeretnie azt, amit tanít (Bryson & Hand, 2007).

Mások azt hangsúlyozzák, hogy az oktatásnak abban kell segítenie a diáknak, hogy beteljesült, céltudatos életet élhessen, amit nagylelkűség, bölcsesség, közösségi lelkiület és egészséges önbecsülés jellemez (Derounian, 2017).

A Biblia az inspiráló oktatás számos példáját kínálja. Az általunk elemzett esetben Jézus a Tanár, Péter pedig az egyik diák.

Jézus meglepő módszerrel keres tanítványokat: elmegy a kiszemelt munkahelyére (Mt 4:18). Első „toborzási” tevékenysége elsőprő sikerrel zárul. Az elhívottak nem této váznak, hanem elhatározzák, hogy követik Őt, és ennek a rendkívüli iskolának lesznek a diákjai (Mt 4:21).

A képzés ideje alatt a Mester kimagasló tevékenységet végez. Meglátogatja a tanítványokat, odafigyel a szükségleteikre (Mt

„A jó tanár magyaráz.
A nagyon jó tanár bizonyít.
A rendkívüli tanár inspirál.”

8:14), minőségi időt tölt velük (Mt 17:1), és elnyeri a bizalmunkat (Mt 14:29).

A diák általában csak egy bizonyos ideig élvezi a tanár irányítását, ezért ezen időszak alatt a képzés legfontosabb célkitűzéseit kell megvalósítania.

Péter esetében a tanítványsági időszak lezárul, s az apostol elkezd szolgálatát. Az eredmények nyilvánvalóak: prédikálja az evangéliumot, felszólítja az embereket a megtérésre és a keresztségre (Csel 2:38). Emellett Isten csodálatos módon munkálkodik általa: meggyógyít egy lebénult embert, és föltámasztja a nagylelkűségéről és jó cselekedeteiről ismert Tábitát (Csel 9:40).

A végzős diák elérte a kitűzött célokat. Ezt az akkori írástudók és vallási vezetők is észrevették, és „meg is ismerék őket, hogy a Jézussal voltak vala” (Csel 4:13).

A tanárnak magasztos küldetése van: inspirálnia kell. A szakemberek különféle módszereket javasolnak, amelyek révén ez megvalósítható, azonban az inspiráló tanítás legnagyobb példaképe a Mester, Jézus Krisztus marad.

Ellen G. White a következő szavakkal ír erről: „Jézus a mi hatékonyságunk mindenben; az Ő Lelke ihlessen bennünket! Ha az Ő kezébe helyezzük életünket, hogy a világo sság csatornáivá váljunk, jó cselekvést szolgáló eszközeink sosem fognak kimerülni” (*To Be Like Jesus*, 334. o.).

GUDIÉL ROBLERO, a mexikói Linda Vista Egyetem Kutatási és Posztgraduális Képzések Tanszékének igazgatója

Minden féltett dolognál jobban ŐRIZD MEG A SZÍVEDET!

(II)

Írásom első részében az őrizetlenül hagyott szív drámáját követtük nyomon, valamint azt, ahogy az ember elveszíti a békéjét, az egészségét és az Istennel ápolt igazi kapcsolatát. A továbbiakban a Szentírás elvezet az isteni megoldáshoz: Isten Igéjének mélységes és változást előidéző munkálkodásához.

A Zsidókhoz írt levélben találjuk az egyik legátfogóbb meghatározását annak, ahogy Isten az ember szívében munkálkodik: „Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait” (Zsid 4:12).

Ez az igehely erőteljes fényként világít rá az őrizetlenül hagyott szív drámájára. A levél írója nem akármilyen írásról beszél, hanem „élő és ható” Igéről, ami nem csupán egy vallásos gondolat, hanem olyan jelenlét, amely áthatja az embert, és szembe-síti önmagával.

Az érzelmek, a megtapasztalások és a vállalások terén a modern ember megszokta a felületességet, csakhogy Isten Igéjével szemben ez az álarc elkezd széttöredezni. A Szentírás nem csak az értelmünkre hat, hanem olyan mélységekig hatol, ahol az ember már nem képes egymaga felismerni az önmagával kapcsolatos igazságot.

Ezért is ennyire mélyen élethű ez a szemléltetés: a kétélű kard, ami nem a bűntetés, hanem a pontosság fegyvere. Ahogy a sebész is behatol a szikével egészen a beteg szövetekig anélkül, hogy megvágna a körülötte levő szerveket, úgy hatol be Isten Igéje az emberi lény legmélyebb struktúráiba. A Szentírás egységesnek tűnő elemeket választ szét bennünk, amelyek azonban Isten szemében éles ellentétben állnak egymással: a vallásos érzelmet a valós megtéréstől, a lelkesedést a megszentelődéstől, az Istenért végzett tevékenységet az Istennel ápolt kapcsolattól.

Az Ige tehát nem pusztítja el az embert, hanem megtisztítja a veszélyes elegyektől: a büszkeségtől az alázattal, a szolgálatnak a hiúsággal, a hitnek az önelégültséggel való keveredésétől.

Isten Igéje „elhat a szívnek és léleknek megoszlásáig”. Megmutatja, hogy nem minden szent, ami lelkinak látszik. A szerző még tovább megy, és az „ízekről és a velőkről” is beszél. Ez szinte sebészi kép: az izületek a szervezet látható és funkcionális struktúrái, miközben a velő a csontban van elrejtve, hogy ne legyen könnyen hozzáférhető. Ezzel a szerző azt sugallja, hogy Isten Igéje minden emberi kutatást felülmúló átható erővel bír, ugyanis képes „felmetszeni” és feltárni az ember legmélyebb és legrejtettebb struktúráit, ahol a szív valódi indítékai születnek.

Ezzel magyarázható, hogy a Szentírással való találkozás némely esetben miért okoz kényelmetlenséget. Az ember inkább egy olyan vallást választ, amely megnyugtatja, de nem változtatja meg, és nem vár el tőle küzdelmet vagy áldozatot. Isten Igéje azonban nem csak felszínesen vigasztal. Előbb feltárja a sebet, vagyis megítéli a „gondolatokat és a szívnek indulatait”. Nem csupán a látható cselekedeteket, hanem az indítékokat is. Aztán eltávolítja az „elhalt szöveket”, hogy lehetővé tegye a teljes helyreállítást és gyógyulást.

A Szentírás egységesnek tűnő elemeket választ szét bennünk, amelyek azonban Isten szemében éles ellentétben állnak egymással: a vallásos érzelmet a valós megtéréstől, a lelkesedést a megszentelődéstől, az Istenért végzett tevékenységet az Istennel ápolt kapcsolattól.

A vallásos látszatok világában a szív igazi megőrzése akkor kezdődik el, amikor az ember őszintén járul Isten elé, mint megsebzett szívű, gyógyulásra vágyó személy.

„Ha pedig a te kezed vagy a te lábad megbotránkoztat téged, vágd le azokat, és vedd el magadtól; jobb néked az életre sántán vagy csonkán bemenned, hogynem két kézzel vagy két lábbal vettetned az örök tűzre. És ha a te szemed botránkoztat meg téged, vágd ki azt, és vedd el magadtól; jobb néked fél szemmel bemenned az életre, hogynem két szemmel vettetned a gyehenna tűzére” (Mt 18:8-9).

Időnként találkozom olyan beteggel, akinek elüszkösödött az egyik lábujja. Elmagyarázom neki, hogy a szövetek már elhaltak, és ha meg akarjuk menteni a végtagot, akkor azonnal amputálni kell a lábujját. Ez nyilván sokkoló hír. A legtöbben elfogadják a javasolt eljárást, de vannak, akik elutasítják, hazamennek, és azt remélik, hogy majd a dolgok maguktól megoldódnak. Csakhogy az üszkösödés nem áll meg. Amikor aztán a beteg visszatér, már nem csak egy lábujja érintett, hanem az összes, vagy akár az egész lába, és akkor egy lábujj helyett a teljes végtagját amputálni kell. Volt egy betegem, aki inkább a halált választotta, mintsem elveszítsen egy végtagot, ezt senki sem tagadja. Csakhogy az élet értékesebb egy feláldozandó testrésznél.

Így van ez a lelki életben is. Az ember olyan dolgokhoz ragaszkodik, amelyek tönkretesznek: egy megtúrt bűnhöz, egy ártatlannak tűnő, titkos szokáshoz, egy éveken át táplált keserűséghez. Nem akar lemondani ezekről, mivel számára „csak egy kis rész” tűnik érintettnek. Ám a kezeletlenül hagyott gonoszság folyton terjedni fog. Néha

Istennek fájdalmas módon kell eltávolítania belőlünk az „elhalt szöveteket”, hogy megmenthesse az életünket.

Ennek a mélyreható munkának tehát nem az ember elpusztítása a célja, hanem a helyreállítás. Isten nem azért mutat rá a bennünk levő sötétségre, hogy megalázzon, hanem a gyógyulásunk végett. Ahogy az orvos sem kezelhet a betegség beazonosítása nélkül, úgy Isten sem gyógyíthatja meg azt, amit az ember nem akar napfényre hozni.

Ilyen értelemben a „szív megőrzése” nem abból áll, hogy kiváló vallásos képet láttassunk magunkról, hanem abból, hogy őszintén megálljunk Isten átformáló Igéje előtt, és készek legyünk kizárni a világ zaját, hogy meghallhassuk Isten hangját.

Megesett-e már veletek, hogy épp akkor csörrent meg a telefonotok, amikor fellapoztátok a Bibliát, és olyan üzenetet kaptatok, amely aggodalmat keltett bennetek, vagy eszetekbe juttatta a sürgősen megoldandó feladatokat? A menny ma arra hív, hogy álljunk meg, és halljuk meg Isten szavát.

Ezért is annyira időszerű a Szentírás, hiszen az emberi létezést olyan módon ismeri, ahogy a pszichológia és a modern orvoslás éppen csak hogy kezdi felfogni. A rejtett érzelmek, a megoldatlan konfliktusok, a tartós félelem, a bűntudat vagy a visszafojtott ellenségeskedés nem csupán „lelkiállapotok”, hanem a szervezetben ténylegesen változást előidéző tényezők. Az agy, az endokrin- és az immunrendszer krónikus feszültségi állapotba kerül. Az ember akár éveken át működhet így, bensőjében azonban egy lassú, szinte láthatatlan „kopás” megy végbe.

Itt az ideje, hogy Isten Igéje lépjen közbe, és állítsa helyre lényünk elveszített egészségét. A gyógyulás érdekében elválaszt. A megtisztítás érdekében feltár, az életmentés érdekében pedig vág.

Ebben rejlik az ember egyik legnagyobb reménysége: Isten sokkal áthatóbban látja a velünk kapcsolatos igazságot, mint ahogy

mi látjuk, mégsem akar lemondani rólunk, hanem meg akar minket gyógyítani.

A vallásos látszatok világában a szív igazi megőrzése akkor kezdődik el, amikor az ember őszintén járul Isten elé, mint megsebzett szívű, gyógyulásra vágyó személy.

Galáciabeliekhez írt levelében Pál apostol nem csupán a bűnökről beszél, hanem az élet két forrásáról is. A „test cselekedetei” nem pusztán erkölcsi tévedések, hanem a megmérgezett „forrás” tünetei. Ezzel szemben a „Lélek gyümölcse” nem a vallásos megvalósítások eredménye, hanem a belülről táplálkozó „forrás” kifejeződése.

Lényeges rész, hogy Pál „gyümölcsöt” és nem „erőfeszítést” említ. A gyümölcs akkor jelenik meg, ha a fa éltető nedve egészséges. A fa nem küzdelem és feszültségek árán termi meg a gyümölcsöt, hanem az élethez való kapcsolódása által.

Ezáltal marad meg a fontos egyensúly: az ember lelki fegyelemre hivatott, és nem lelki önelégültségre. A szív megőrzése nem legalizmus, és nem passzivitás. Nem önmagunk megmentésére irányuló próbálkozás, sem fatalista feladás a természetünkkel szembesülve, hanem az emberi akarat és Isten Lelkének naponkénti együttműködése.

Ezért van az, hogy a modern világ elsősorban nem gazdasági vagy politikai válságban van, hanem a „források” válságában. Korunk civilizációja kidolgozta a biológiai élet meghosszabbításának rendkívüli lehetőségeit, a lelki élet egészséges megőrzéséhez azonban egyre kevesebb eszköz áll rendelkezésére. A modern ember sok esetben egy felszíni folyamhoz hasonlít, amelynek forrása szinte teljesen elapadt.

Az evangélium azonban nem áll meg a diagnózis felállításánál. Isten nem csupán annyit mond az embernek, hogy „Őrizd meg!”, hanem a hozzáférést is biztosítja az élő vízhez. „Felele Jézus és monda néki: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja néked: Adj innom!; Te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet. Monda néki az asszony: Uram, nincs mivel

merítened, és a kút mély: hol vennéd tehát az élő vizet? Avagy nagyobb vagy-e te a mi atyánknál, Jákóbnál, aki nekünk adta ezt a kutat, és ebből ivott ő is, a fiai is és jószága is? Felele Jézus és monda néki: Mindaz, aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjúhozik: Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne” (Jn 4:10-14).

Az igazi megtérés nem pusztán magatartás-változás, hanem magának a forrásnak a megváltozása. Nem az az új ember, aki megtanulja színlelni a jót, hanem az, akiben egy új élet kezd el csörgedezni.

Az ember elveszítette Édent, mert nem őrizte meg a szíve forrását. Ma az ember ugyanígy elveszítheti a lelkét. Az igazi bölcsesség kezdete, amikor az ember bátran és őszintén felteszi a kérdést: „Milyen forrás fakad belőlem?”

A bibliai leírás szerint Isten Szentlélekkel és hatalommal kente fel a Názáreti Jézust, és Ő „széjjeljáró jót téven és meggyógyítván mindeneket, kik az ördög hatalma alatt voltak; mert az Isten vala ő vele” (Csel 10:38).

Hívjuk meg Jézust, és Ő eljön oda, ahol vagyunk.

Hallgassuk meg tehát minden tanítás összegzését: „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet” (Péld 4:23). 🍀

Dr. ANA-MARIA ZANFIR,
az Unió Egészségügyi Osztályának igazgatója

Az igazi megtérés nem pusztán magatartás-változás, hanem magának a forrásnak a megváltozása. Nem az az új ember, aki megtanulja színlelni a jót, hanem az, akiben egy új élet kezd el csörgedezni.

SRI LANKÁN A HETEDNAPI ADVENTISTA EGYHÁZ

*mostantól hivatalos keresztény
fellekezesi státusszal rendelkezik*

**A több mint egy évszázada
tartó imák és erőfeszítések
eredményeként Sri Lankán
hivatalosan is keresztény fele-
kezetként ismerték el a Heted-
napi Adventista Egyházat.**

Több mint egy évszázados jelenlét után történelmi jelentőségű döntés született Sri Lankán: a Buddhista Vallásügyi és Kulturális Minisztérium Keresztény Vallásügyi Főosztálya hivatalosan is bejegyezte és keresztény felekezetként ismerte el a Hetednapi Adventista Egyházat. A június 19-én meghozott határozat megerősíti egyházunk jogi státuszát, és új lehetőségeket nyit meg szolgálata és küldetése előtt.

Az Adventista Egyház 1904 óta van jelen Sri Lankán. Az elmúlt 122 év során evangelizációs, oktatási, egészségügyi és humanitárius szolgálatával a helyi közösségek javát szolgálta. Munkáját ma a Ceyloni Misszióterület (Ceylon Mission – korábban Sri Lanka-i Misszióterület) koordinálja. Bár az egyház több mint egy évszázada működik az országban, mindeddig nem ismerték el hivatalos keresztény felekezetként. Csupán bejegyzett jogi személyként működhetett, ami számos jogi és adminisztratív nehézséget okozott.

A hivatalos elismerés hiánya megnehezítette az új gyülekezetek alapítását, korlátozta a jogi védelmet, valamint az államilag elismert egyházak számára biztosított támogatásokhoz való hozzáférést. Emellett egyes keresztény közösségek gyakran negatívan viszonyultak hozzánk, azzal érvelve, hogy az Adventista Egyház nem tartozik az elismert egyházak és felekezetek közé.

A hivatalos bejegyzési eljárás 2025-ben indult el Jung HyoSu, az Ázsiai és Észak-

csendes-óceáni Divízió (NSD) elnökének vezetésével, aki szorosan együttműködött a divízió korábbi titkárával és kincstárnokával az ügy érdekében. A 2025-ös választási közgyűlést követően az új vezetők – Majintha Gunathilake titkár és Shiron Erinton Perera kincstárnok – folytatták az erőfeszítéseket annak érdekében, hogy az Adventista Egyház hivatalosan is elismert felekezetként működhessen.

Az engedélyeztetési procedúrában meghatározó szerepet játszott E. M. U. S. K. Bandara, a Ceyloni Misszióterület Hivatalos Kapcsolatok és Vallásszabadság Osztályának igazgatója. Ő volt az, aki a hatóságokkal tárgyalt, és végigkísérte az eljárás valamennyi szakaszát. Munkája az Ázsiai és Észak-csendes-óceáni Divízió teljes támogatását élvezte.

Bandara szerint a hivatalos elismerés hosszú évek kitartó imáinak és következetes erőfeszítéseinek a gyümölcse.

„Egyházunk vezetői 122 éven át újra és újra megpróbálták különálló keresztény felekezetként bejegyeztetni a Hetednapi Adventista Egyházat, de minden próbálkozásuk eredménytelen maradt. Az elismerés hiánya szolgálatunk számos területét megnehezítette.”

Bandara felidézett egy 2014-ben, a deniyayai adventista gyülekezetben történt incidenst, amely fordulópontot jelentett ebben a folyamatban. Az egyház akkor jogtalanul elveszítette több ingatlanát, ezért a vezetői, jogi megoldást keresve, kapcsolatba léptek más keresztény felekezetek vezetőivel és a Keresztény Vallásügyi Főosztály képviselőivel.

„Kezdetben csupán megoldást kerestünk egy sürgős problémára. Ez a tapasztalat azonban megnyitotta az utat az egyház és a hatóságok közötti párbeszéd előtt.”

A következő években Bandara rendszeresen egyeztetett az illetékes hatóságokkal. Bemutatta a Hetednap Adventista Egyház történetét, hitelveit és szolgálatát, valamint felvetette a hivatalos felekezeti elismerés lehetőségét.

Egy alkalommal a Keresztény Vallásügyi Főosztály igazgatója elmondta neki:

„Sok kérelmet azért utasítottak el, mert nem felelt meg az előírt követelményeknek. Ha viszont ezúttal minden feltételnek meg fognak felelni, és hiánytalan dokumentációt nyújtanak be, a Legfelsőbb Bizottság elé fogom terjeszteni az ügyüket.”

A Ceyloni Misszióterület Bizottságának jóváhagyásával az egyház elkészítette a szükséges dokumentációt, és benyújtotta a kérelmét. A Vallásügyi Minisztérium Legfel-

sőbb Bizottsága megvizsgálta az iratokat, majd június 19-én – más illetékes kormányzati szervekkel együtt – jóváhagyta a beadványt.

Bandara köszönetet mondott a minisztérium munkatársainak, a kormányzati hivatalok képviselőinek, a bizottság tagjainak és mindazoknak, akik hozzájárultak a döntés megszületéséhez.

„Hálát adunk Istennek, hogy megnyitotta azt az ajtót, amely több mint egy évszázadon át zárva volt előttünk. Ez az engedély az egész egyház közös erőfeszítésének gyümölcse és Isten vezetésének bizonyítéka.”

Az egyházi vezetők hangsúlyozzák, hogy az elismerés jóval több egyszerű adminisztratív döntésnél. A hetednap adventista hitközösségek mostantól hivatalosan elismert gyülekezetekként működhetnek, és jogosulttá válnak az államilag elismert felekezeteknek járó támogatásokra és kedvezményekre, beleértve a közműdíjakhoz, adókhöz és más juttatásokhoz kapcsolódó támogatásokat is. Emellett jelentősen megerősödik az egyház jogi helyzete, ami biztonságosabb és kiszámíthatóbb működést tesz lehetővé.

A hivatalos elismerés új gyülekezetek alapítását, a hatóságokkal és civil szervezetekkel való együttműködés elmélyítését, valamint a vallási közösségek számára biztosított támogatások igénybevételét is lehetővé teszi. Egyúttal kedvező feltételeket teremt közösségi projektek megvalósításához, a helyi Hope Channel és az Adventist World Radio fejlesztéséhez, oktatási és egészségügyi intézmények létrehozásához, valamint az Adventista Egyház 2026–2030-as stratégiai tervének megvalósításához. 📌

A cikk eredetileg az ANN honlapján jelent meg
<https://adventist.news/news/seventh-day-adventist-church-officially-recognized-as-christian-denomination-in-sri-lanka>

AZ ÓTESTAMENTUM A BIBLIA KÖNYVEI

Isabella Țăranu

Keresd meg a bibliai könyvek megnevezéseiből hiányzó betűket!

1. _ ó _ es I. könyve
2. M _ z _ s II. könyve
3. M _ z _ s III. könyve
4. M _ ze _ IV. könyve
5. _ óz _ s V. könyve
6. J _ z _ _ é
7. B _ rá _
8. _ u _ h
9. _ _ m _ el I. könyve
10. S _ _ uel II. könyve
11. K _ _ _ l _ ok I. könyve
12. _ írál _ _ k II. könyve

13. K _ _ _ ikák I. könyve
14. Kró _ _ _ ák II. könyve
15. E _ s _ r _ s
16. _ eh _ mi _ s
17. Es _ _ er
18. J _ b
19. Z _ _ _ tárok
20. Pé _ d _ b _ s _ _ dek
21. _ ré _ _ kátor
22. É _ e _ ek _ ne _ e
23. É _ _ _ iás
24. _ er _ _ iás

25. Je _ _ miás
s _ _ _ lmai
26. E _ é _ i _ l
27. Dá _ _ el
28. _ ós _ á _
29. J _ _ l
30. _ mó _
31. A _ d _ _ s
32. J _ ná _
33. M _ k _ ás
34. Ná _ u _
35. _ ab _ k _ k
36. S _ _ on _ _ s
37. A _ ge _ _
38. Z _ k _ ri _ _
39. M _ _ ak _ _ s

